KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M 954 3 ത

Acc. No. 72746

Author [illegible]

Title [illegible]

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

1309

135/20

സത്യത്തിന്റെ ഭൂമി തപസ്സിന്റെ രാജ്യം

THAGA SEVANA SAMAJAM & READING ROOM, MANGALAM
136/22

12146

പബ്ലിക്കേഷൻസ് ഡിവിഷൻ
വാർത്താ പ്രക്ഷേപണവകുപ്പ്

ജനുവരി 1962
പൌഷം 1883

January 1962
Pausam 1883

M95H

SACH KI DHARTI TAP KA DESH

(MALAYALAM)

PUBLISHED BY THE DIRECTOR, PUBLICATIONS DIVISION DELHI—6
AND PRINTED AT THE MATHRUBHUMI PRESS, CALICUT.

സത്യംതന്നെയാണ് ഈശ്വരൻ!

നാം ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം നമ്മുടെ സംസ്കാരമാണ്. റോമ-യവന സംസ്കാരങ്ങളെപ്പോലെ എത്രയെത്ര പരിഷ്കാരങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളുമാണ് ഇന്ന് കഥാവശേഷങ്ങളായിട്ടുള്ളത്! നമ്മുടെ സംസ്കാരമോ, ഇന്നും സജീവമാണ്; അത് പൂക്കുകയും കായ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ബുദ്ധഭഗവാൻ തൊട്ട് മഹാത്മാഗാന്ധിവരെ അനേകം മഹാപുരുഷന്മാർ അവതരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നതാണ് ഇതിനു കാരണം. ഈ മഹാന്മാർ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അനാചാരങ്ങളേയും ശക്തിയായി എതിർത്തുപോന്നു. സംസ്കാരത്തിനെ ജീർണ്ണമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ദുർഗ്രഹങ്ങളാണല്ലോ ഇവ.

നമ്മുടെ ഭാരതം 'സത്യത്തിന്റെ ഭൂമി'യാണ്; 'തപസ്സിന്റെ രാജ്യ'മാണ്. ഇവിടെ സത്യത്തിനെ ഈശ്വരനായും ത്യാഗത്തെ സർവശ്രേഷ്ഠമായ ഗുണമായും കണക്കാക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന് കാരണം. ഗാന്ധിജി ഒരിയ്ക്കൽ പറകയുണ്ടായി—'സത്യമല്ലാതെ വേറെ ഈശ്വരനില്ലെന്നാണ് എന്റെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം.....സത്യത്തിലൂടെയും പ്രേമത്തിലൂടെയും സമസ്തലോകത്തെയും വിജയിയ്ക്കാമെന്ന് ഞാൻ ഉറച്ച് വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.'

നമ്മുടെ സംസ്കാരവും പരിഷ്കാരവും പൂക്കുകയും കായ്ക്കുകയും ചെയ്യുപോരുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതുതന്നെയാണ്.

—ലേഖകർ

വിഷയാനുക്രമം

1	ഹിന്ദുമതം—നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ നട്ടെല്ല്	5
2	ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വാധീനത	25
3	ആധുനികയുഗത്തിന്റെ പുതിയ വെളിച്ചം	44

THAGA SEVANA SAMAJAM & READING ROOM.
MANGANAM

ഹിന്ദുമതം—
നമ്മുടെ
സംസ്കാര
ത്തിന്റെ
നട്ടെല്ല്

പ്രാചീനകാലത്ത് ആര്യന്മാർ പ്രകൃതിയെ ഉപാസിച്ചിരുന്നു. അന്ന് വൈദിക ദേവതകളുടെ മഹത്ത്വം കുറഞ്ഞുപോയി. പിന്നീടാണ് ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ത്രിമൂർത്തി സങ്കല്പം വന്നതു്. മൻപേജിലെ ചിത്രങ്ങളിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവായ ബ്രഹ്മാവിനേയും രക്ഷകനായ വിഷ്ണുവിനേയും സംഹാരകാരിയായ ശിവനേയും കാണാം—(മുകളിൽനിന്നു് ചുവട്ടിലേയ്ക്കു് ക്രമത്തിൽ).

ഈ ത്രിമൂർത്തികളും പിൽക്കാലത്ത് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായി.

ഗാന്ധിജിയുടെ വാക്കുകളിൽ:

'നിശ്ചിതമായ സീമകളും കെട്ടിയുറപ്പിച്ച ഒന്നല്ലാ ഹിന്ദുമതം. സമസ്ത മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, സമസ്ത ജീവജാലങ്ങളുടേയും ഏകതയിലാണ് ഇത് വിശ്വസിയ്ക്കുന്നത്.'

എത്ര വിചിത്രസുന്ദരമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യം

വടക്ക് ആകാശത്തിനോട് സല്ലപിച്ചുകൊണ്ട് ഹിമാലയ പർവതം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചുനില്ക്കുന്നു, ചിരഞ്ജീവിയായ ഒരു കാവല്ക്കാരനെപ്പോലെ. തെക്ക് കന്യാകുമാരി; കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും അലയടിച്ചിരമ്പുന്ന കടലുകളും. ഈ അതിർത്തികളുടെ നടുക്കുള്ള ഭൂമിയാണ് നമ്മുടെ ഭാരതം. ഇവിടെയാണ് നാം, നാല്പതു കോടിയിൽപരം ഇന്ത്യക്കാർ താമസിയ്ക്കുന്നത്.

എന്തൊരു വൈവിധ്യം.....

ജനങ്ങളെല്ലാം ഒരേ മതക്കാരല്ല എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതം തോന്നും. നിങ്ങൾക്ക് സങ്കല്പിയ്ക്കാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും അനുയായികൾ ഇവിടെയുണ്ട്. ഇതേമാതിരി ഇവിടുത്തെ ആളുകൾ അസംഖ്യം ഭാഷകൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നവരാണ്. വായിയ്ക്കുകയും സംസാരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രധാന ഭാഷകൾ പതിനാലെണ്ണമുണ്ട്. അസംഖ്യം ഭാഷകളുള്ളതുപോലെ ആളുകളുടെ ജീവിതരീതി, വസ്ത്രധാരണക്രമം, ഭക്ഷണസമ്പ്രദായം എന്നിവയും വ്യത്യസ്തമാണ്. അത്ഭുതം തോന്നുന്നില്ലേ നിങ്ങൾക്ക്?

.....എന്നിട്ടും ഐക്യം

നിശ്ചയമായും തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവും; സാരമില്ല. ഈ വൈവിധ്യമെല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും, നമ്മുടെ രാജ്യത്തു തുടച്ച്

യായ ഒഴുക്കും പുതുമയുമുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ ധാരയും പ്രവഹിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അഭിമാനാവഹമായ ഒരു സവിശേഷതയാണ് ഇതു്.

ഭാരതത്തിന്റെ ഭ്രതകാലവുമായി പരിചയപ്പെടുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകും, ഈ രാജ്യം എങ്ങിനെയാണ് തനതു സംസ്കാരത്തെ അഭംഗുരവും അകന്മഷവുമായി നിലനിത്തിപ്പോന്നതെന്ന്. ഇതിന്റെ രഹസ്യം എല്ലാറിനേയും തന്നിൽ അലിയിച്ചു ചേക്കാൻ ഈ രാജ്യത്തിനുള്ള അത്ഭുത ശക്തിയാണ് എന്നു മാത്രം തല്ക്കാലം ഗ്രഹിച്ചാൽ മതിയാകും. അരികെ വരുന്നതെല്ലാം ഈ ഭ്രമിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ പററിച്ചേന്നു കിടക്കുന്നു, അഭേദ്യമായ ഒരംശമായിത്തീരുന്നു.

സജീവവും ക്രിയാത്മകവുമായ സംസ്കാരം

ഭാരതചരിത്രത്തിന്റെ പൊന്നധ്യായിലെന്നതുപോലെതന്നെ, ഇന്നും നമ്മുടെ സംസ്കാരം സജീവവും ക്രിയാത്മകവുമായിരിയ്ക്കുന്നതു് ഇതുമൂലമാണ്. ഭാരതത്തിനേറയും ഭാരതീയരുടേയും ഈ അന്തസ്സേറിയ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാം.

അഹിംസയിലും സഹിഷ്ണുതയിലും അധിഷ്ഠിതമായ, ഏതു് വൈദേശിക വിചാരങ്ങളേയും ഭാവനകളേയും ആത്മസാല്കരിയ്ക്കാനുള്ള ശക്തി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന, ഭാരതീയ സംസ്കാരമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

ഇക്ബാലിന്റെ പ്രസിദ്ധഗാനം

പ്രസിദ്ധനായ ഉർദ്ദു കവി ഇക്ബാലിന്റെ 'ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ഹമാരാ' എന്ന പ്രശസ്ത ഗീതത്തിലെ ചില വരികളാണിതു്:

'സമസ്തലോകത്തിലുമധികം, ഹാ,
മികച്ചതല്ലോ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ
ബുൾബുൾപ്പക്ഷികൾ നമ്മൾ,
നമ്മുടെ കൂടാണല്ലോ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ

മറഞ്ഞു മാഞ്ഞൂറോ,മീജിപ്റ്റും
യവനന്മാരുടെ സംസ്കൃതിയും
മായാതിന്നും നിലനില്ക്കുന്നു
നമ്മുടെ സംസ്കൃതി മാത്രം.'

അതേ, 'മായാതിന്നും നിലനില്ക്കുന്നു നമ്മുടെ സംസ്കൃതി മാത്രം'—എന്തുകൊണ്ട്? ഇത് മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞ അയ്യായിരത്തിൽപ്പരം സംവത്സരങ്ങളുടെ ചരിത്രം നോക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാവും, ഈ ഐക്യത്തിന്റെ ധാര എവിടെനിന്ന്, എപ്പോൾ ഒഴുകിത്തുടങ്ങിയെന്ന്; എങ്ങിനെ ഇന്നും നമ്മെ ഐക്യത്തിന്റെ പട്ടുനൂൽച്ചരടുകൊണ്ട് ബന്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എന്ന്.

ഭാരതീയ സംസ്കാരം—വികാസത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പടി

നോക്കൂ, നാമിതാ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു സിന്ധുനദീതീര പരിഷ്കാരത്തിന്റെ യുഗത്തിൽ. അടുത്ത കാലം വരെ നമ്മുടെ ധാരണ മോഹഞ്ജദാരോവിലും ഹരപ്പയിലും മാത്രം വളർന്നു വികസിച്ചതാണ് ഈ പരിഷ്കാരമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തു നടന്ന ഭ്രഗർഭ ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി പുതിയ ചില അറിവുകളും നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സിന്ധുതീര പരിഷ്കാരം ഈ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങൾക്കു പുറമേ, രാജസ്ഥാനിലെ ജൈസാൽമേറിലും സത്‌ലജ് തീരത്തും അഹമ്മദാബാദിന്റെ പരിസര പ്രദേശങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചുകിടന്നിരുന്നുവെന്നതിനുള്ള തെളിവുകളാണവ.

ഈ സിന്ധുതീര പരിഷ്കാരമാണ് നമ്മുടെ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ പടിയായി കരുതപ്പെടുന്നത്. ഇടയ്ക്ക് അനേകായിരം കൊല്ലത്തെ വിടവുണ്ടെങ്കിലും, ഈ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനതയ്ക്ക് ഒരു കുറവും വന്നിട്ടില്ല. ആധുനിക ഭാരതത്തിന്റെ അടിത്തറ തന്നെ ഈ പരിഷ്കാരത്തിന്മേൽ കെട്ടിപ്പടുത്തതാണെന്നത്രേ മിക്കപേരുടേയും വിചാരം. ഇതു പരമാർത്ഥവുമാകുന്നു.

പൊട്ടാത്ത കണ്ണി

സിന്ധുതീര പരിഷ്കാരത്തേയും സംസ്കാരത്തേയും പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീ. ജവാഹർലാൽ നെഹ്രു എഴുതി: 'സിന്ധുതീര പരിഷ്കാരത്തിനും ആധുനിക ഭാരതത്തിനും ഇടയ്ക്ക് എത്രയോ വർഷം കടന്നുപോയിരിയ്ക്കുന്നു; അതിനെപ്പറ്റി നമുക്ക് നന്നെക്കുറച്ചേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. എന്നാൽ ആധുനിക കാലത്തെ സിന്ധുതീര പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആരംഭ കാലത്തിനോട് കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു പൊട്ടാത്ത കണ്ണി ഏതു കാലത്തും അകമേ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്.'

അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ഇന്നും നമ്മുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളിലും പെരുമാറ്റത്തിലും നിഴലിയ്ക്കുന്ന—ജനപ്രിയങ്ങളായ സംസ്കാരങ്ങളിലും, വാസ്തുശില്പത്തിലും എന്തിനേറെ, ജീവിതരീതിയിലും വസ്ത്രധാരണത്തിൽപ്പോലും നിഴലിയ്ക്കുന്ന—ഏതെല്ലാം അംശങ്ങളാണ് മോഹഞ്ജദാരോവിലും ഹരപ്പയിലുമുണ്ടായിരുന്നത് എന്നത് ഒരു കൂഴഞ്ഞ പ്രശ്നമാണ്. എന്നാൽ ഇവയിൽപ്പലതും പടിഞ്ഞാറൻ ഏഷ്യയിൽപ്പോലും സാധീനത ചെലുത്തീട്ടുണ്ട്.'

ആര്യന്മാരും പരിവർത്തനക്രമങ്ങളും

ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളെ ആര്യന്മാർ കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയി. ഈ ക്രെഡിറ്റ് ശേഷമാണ് ആര്യന്മാർ അസംഖ്യം പരിവർത്തനക്രമങ്ങളുമായി ഭാരതത്തിലേയ്ക്ക് വന്നതെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ആര്യന്മാരും ദ്രാവിഡരും തമ്മിൽ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ വലിയ തോതിലുള്ള സാംസ്കാരിക വിനിമയം ആരംഭിച്ചു. ഈ സംസ്കാരസംയോജനമാണ് യഥാർത്ഥമായ ഭാരതീയവർഗ്ഗത്തിന് ജന്മം കൊടുത്തത്; ഇതുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യമായ അടിത്തറയും.

'അഗാധ'മായ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ വിദേശീയർ മുങ്ങിപ്പോയി.

നിങ്ങൾക്ക് സങ്കല്പിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല; പക്ഷെ, ഇതാണ് പരമാർത്ഥം—ഈ സംസ്കാരസംയോജനം

ആര്യന്മാരും ദ്രാവിഡരും തമ്മിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല; പിന്നെയോ, ഹൂണരും തുർക്കികളും യവനരും സിഥിയന്മാരും കുസ്ത്യാനികളും യഹൂദരും സൊറോസ്ട്രിയരും പാർത്ഥിയരും തമ്മിലും ക്രൂടിയായിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം വന്നു. ഭാഷയുടേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും കാര്യത്തിൽ ഇവരെല്ലാം പരസ്പരം വിഭിന്നരായിരുന്നു. എന്നാലും അവരെല്ലാം ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ ഒതുങ്ങി: 'സമുദ്രംപോലെ അഗാധ'മെന്നു് പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു.

സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയാണല്ലോ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതു്; അപ്പോൾ മതത്തെപ്പറ്റിയും അറിയണമെന്നുണ്ടാവും നിങ്ങൾക്കു്. ആദ്യമാദ്യം ആര്യന്മാരുടെ മതത്തെ ആര്യമതമെന്നു തന്നെയാണു് വിളിച്ചിരുന്നതു്. ഇതു് ഒരു പ്രത്യേക മതത്തേയും കുറിയ്ക്കുന്നില്ല. എല്ലാ ഭാരതീയ മതങ്ങളുടേയും വിശ്വാസങ്ങളുടേയും സാരാംശം കലർന്ന് ഒന്നായിരുന്ന ഇതു്. കാലക്രമത്തിൽ ഇതിന്റെ പേരു് മാറി ഹിന്ദുമതമെന്നായി.

എന്താണു് ഈ ഹിന്ദുമതം?

ഇതിന്റെ ഉത്തരം മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ വാക്കുകളിൽ കേൾക്കുക:

'ഹിന്ദുമതത്തിന്നു് ഒരു വ്യാഖ്യാനം നല്കുണമെന്നു് എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഞാൻ ഋജുവും ലളിതവുമായ മട്ടിൽ പറയും: അഹിംസയിലൂടെ സത്യം അന്വേഷിയ്ക്കുക. ഈശ്വരവിശ്വാസമില്ലാത്ത ആർക്കും താൻ ഹിന്ദുവാണെന്നു് പറയാം. അക്ഷീണമായ സത്യാന്വേഷണംതന്നെയാണു് ഹിന്ദുമതം.....സത്യത്തിന്റെ മതമാണു് ഹിന്ദുമതം. സത്യമാണു് ഈശ്വരൻ. പരമാത്മാവിൽനിന്നു് മുഖം തിരിയ്ക്കാം; എന്നാലും, സത്യത്തിൽനിന്നു് മുഖം തിരിയ്ക്കാൻ നമുക്കു് സാധ്യമല്ല.'

ഹൈന്ദവ സംസ്കാരം മാത്രമല്ലാ ഭാരതീയ സംസ്കാരം

ഹിന്ദുമതംതന്നെയാണു് ഭാരതീയ സംസ്കാരം എന്നു് ഒരിയ്ക്കലും കരുതിക്കൂടാ. ഇതിനെപ്പറ്റി നെഹ്രുജിയുടെ ചിന്തകൾ കേൾക്കുക: 'നാം നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പാര

സത്യത്തിന്നു് ഭാരതീയമെന്നോ ഹിന്ദിയെന്നോ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയെന്നോ, എന്തു പേരിട്ടാലും ശരി, ഭാരതത്തിന്റെ ദാർശനിക വിചാരധാരയിൽനിന്നാണു് ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂത കാലത്തിന്നു് ആന്തരമായ ശക്തി കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതെന്നും, ഇതാണു് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റേയും സാമൂഹ്യവികാസത്തിന്റേയും മുഖ്യമായ അടിസ്ഥാനമെന്നും കാണാം.'

നമ്മുടെ ഈ സുവർണ്ണരാജ്യത്തിൽ ആര്യന്മാരുമായി കണ്ടെത്തും മുമ്പു്, വരൂ, ഹിന്ദുമതത്തെക്കുറിച്ചു് ഗാന്ധിജി പ്രകാശിപ്പിച്ച മുത്തുമണിപോലെയുള്ള ചില ദുർലഭ വിചാരങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചുവെയ്ക്കുക. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെ ഇതിൽനിന്നു് ഭിന്നമായി കാണാൻ വയ്യാത്തത്ര മഹത്വമേറിയതാണു് ഹിന്ദുമതം. ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴത്തിലോടീട്ടുണ്ടു് ഇതിന്റെ വേരുകൾ.

'ഹിന്ദുമതം എന്റെ പത്നിയെപ്പോലെ'—ഗാന്ധിജി

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഈ അച്ചുതണ്ടുമായി ഗാന്ധിജി എത്രമാത്രം അടുത്തിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഹിന്ദുമതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ എനിയ്ക്കു വയ്യ. അതു് എന്റെ പത്നിയെപ്പോലെയാണെന്നു് ധരിച്ചാൽ മതി. സമസ്തലോകത്തിലും മറെറാരു സ്ത്രീയ്ക്കും സാധിയ്ക്കാത്ത മാതിരി എന്നിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്തുന്നുണ്ടു് അവർ. അവൾക്കു് പോരായ്മകളില്ലെന്നല്ല; മറിച്ചു് എന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടുന്നതിലുമധികം പോരായ്മകൾ അവൾക്കുണ്ടെന്നു് എനിയ്ക്കു് പറയാൻ സാധിയ്ക്കും. എന്നാലും എനിയ്ക്കു് അവരോടു് അഭേദ്യമായ അടുപ്പമുണ്ടു്; അതു് വാക്കുകളിൽ പിടിച്ചുകെട്ടാൻ വയ്യ. ഹിന്ദുമതം എല്ലാവരോടും പറയുന്നു—നിങ്ങൾ സ്വന്തം വിശ്വാസത്തിനും മതത്തിനും അനുസരിച്ചു് പരമാത്മാവിനെ ആരാധിയ്ക്കണം. ഇങ്ങിനെ എല്ലാ മതങ്ങളോടും അതു് സഹിഷ്ണുതയോടെയാണു് പെരുമാറുന്നതു്.'

നിങ്ങൾക്കു് ഒരിയ്ക്കലും മറക്കാൻ സാധിയ്ക്കാത്ത ചില വാക്കുകൾകൂടി കേൾക്കൂ: 'എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും തുല്യമാ

ണ്, എല്ലാറ്റിന്റേയും ഉൽപ്പത്തി മഹത്തമമായ ഒരു ശക്തിയിൽനിന്നാണ്, ആ ശക്തിയെ 'അള്ളാഹ്' എന്നോ, ഈശ്വരനെന്നോ, 'ഗോഡ്' എന്നോ ഇഷ്ടംപോലെ വിളിച്ചോളൂ—ഇതാണ് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ വിശ്വാസം; അതിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷത ഇതാണ്.'

ഹിന്ദുജീവിതത്തിന്റെ ആധാരശില

ആര്യന്മാർ ബി. സി. 2000-ത്തിനു മുമ്പ് ഭാരതത്തിൽ വരാൻ തുടങ്ങി. ബി. സി. 1500-നും 1000-നും ഇടയ്ക്ക് ഈ പുതിയ ആര്യസമൂഹം വികാസം പ്രാപിച്ചു. അവരുടെ ജീവിതരീതിതന്നെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ആധാരശിലയായി.

രാമായണം, മഹാഭാരതം മുതലായ വിശ്വവിഖ്യാതങ്ങളായ മഹാകാവ്യങ്ങൾ ഈ യുഗത്തിലാണ് നമുക്ക് കിട്ടിയതു്. ആര്യന്മാർ മിക്കവാറും കർഷകവൃത്തിക്കാരായിരുന്നെങ്കിലും, ഒന്നാംതരം മനോഹര നഗരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും അവർ വിദഗ്ധരായിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് മഹാഭാരതയുഗം വരുന്നതു്. അന്ന് ഭാരതം മുഴുവൻ ആര്യന്മാരുടെ കയ്യിലായിരുന്നു. ഈ കാലത്ത് അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ അങ്ങേയറ്റം സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിരുന്ന രണ്ടു ദൈവികാവതാരങ്ങളായിരുന്നു രാമനും കൃഷ്ണനും. ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രിയർ വൈശ്യർ ശൂദ്രർ എന്നിങ്ങിനെ നാലു ജാതികളായി (ചതുർവർണ്ണങ്ങൾ) അന്ന് സമുദായം വിഭജിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതു് നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. വ്യക്തിജീവിതത്തേയും ആര്യന്മാർ, ബ്രഹ്മചര്യം, ഗാർഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്യാസം എന്നിങ്ങിനെ നാല് ആശ്രമങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരുന്നു.

രാമനും കൃഷ്ണനും—ആര്യന്മാരുടെ നേതാക്കന്മാർ

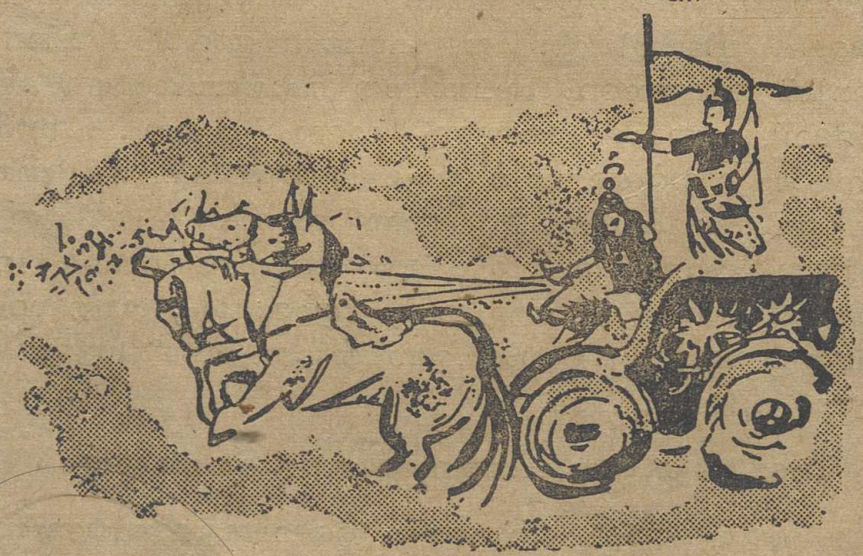
ആര്യന്മാരുടെ നേതാക്കളും ദൈവങ്ങളുമായിരുന്നു രാമനും കൃഷ്ണനും. രാമന്റെ കഥ നിങ്ങളെല്ലാം രാമായണത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. കുറഞ്ഞപക്ഷം, രാമലീലയിൽ കണ്ടിട്ടെങ്കിലുമുണ്ടാവും. ഈ മഹാനായ രാമചന്ദ്രജിയെ ഉള്ളിൽ

കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഗാന്ധിജി ആധുനിക ഭാരതത്തിന്ന് 'രാമ രാജ്യ'ത്തിന്റെ ആദർശം സങ്കല്പിച്ചതു്. നെഹ്രുജിയുടെ വാക്കുകളിൽ, മഹാഭാരതം 'വിശ്വമഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നാണ്. ഭാരതീയ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ വശവും (അതു് സാമൂഹ്യമോ രാഷ്ട്രീയമോ മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ ആകട്ടെ) ഇതിൽ സംയോജിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ബി. സി. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ മഹത്തായ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തെ ഉൗട്ടംപാവുമാക്കി നെയ്തെടുത്ത ഒരു മഹാകാവ്യമാണിതു്.'

മഹാഭാരതത്തിന്ന് മുഖ്യമായും രണ്ടു സവിശേഷതകളുണ്ടു്. ഒന്നു്, വൈവിധ്യത്തിന്നിടയിൽ ഐക്യം ഉറപ്പിയ്ക്കാനുള്ള ഉദ്യമം. രണ്ടു്, അഖണ്ഡമായ ഭാരതവർഷത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം. ഈ രണ്ടു കാഴ്ച്ചപ്പാടിലും, അടിസ്ഥാനപരമായ ഐക്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മഹാഭാരതത്തിന്ന് മഹത്തായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്.

'ഗീതാമാതാവിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു് ഓടുന്നു'—ഗാന്ധിജി

ഭഗവദ്ഗീത മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രമായ അംഗമാണു്. യുദ്ധക്കളത്തിൽവെച്ചു് ശ്രീകൃഷ്ണനും അർജ്ജു

കുരുക്ഷേത്ര മൈതാനത്തിൽ മഹാഭാരത യുദ്ധത്തിന്നിടയ്ക്കു് അർജ്ജുനന്നു് ഗീതോപദേശമരുളുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണൻ. ഗാന്ധിജി ഈ അമൂല്യമായ ഗ്രന്ഥത്തെ 'ഗീതാമാതാവു്' എന്നാണു് പറഞ്ഞിരുന്നതു്.

നന്നും തമ്മിലുണ്ടായ ഒരു സംഭാഷണത്തിന്റെ വിവരണമാണ് ഇതു്. ഭാരതത്തിലെ സാമാന്യ ജനതയുടെ ജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ പരന്നു് ഇതു് വലിയ സ്വാധീനത ചെലുത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടു്. ഗാന്ധിജി ഭഗവദ്ഗീതയെക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നു: 'ഞാൻ ആപത്തുകളിൽ കുടുങ്ങുമ്പോഴെല്ലാം ഗീതാമാതാവിന്റെ അരികിലേയ്ക്കു് ഓടിച്ചെല്ലുകയാണു് പതിവു്. ഇതേവരെ എനിയ്ക്കു് ഒരിയ്ക്കലും നിരാശപ്പെടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ഒരിടത്തും ഒരു പ്രകാശരേഖയും കാണാനില്ലാത്തപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ഗീതയുടെ നേരെ തിരിയാറുണ്ടു്. എനിയ്ക്കു് ശക്തി നല്കുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു ശ്ലോകം കണ്ടുകിട്ടാറുമുണ്ടു്. എന്നെ വളഞ്ഞു കുത്തുന്ന ദുഃഖങ്ങളുടെ നടുവിലും, അപ്പോഴും, എനിയ്ക്കു് പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളാൻ സാധിയ്ക്കുന്നു.'

ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് രാഷ്ട്രപിതാവു് ഗീതയെക്കുറിച്ചു് തനിയ്ക്കുള്ള ആദരവു് ഇങ്ങിനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്: 'ഇന്നു് എനിയ്ക്കു് ഗീത കേവലം ബൈബിളോ ഖുറാനോ അല്ല; അതിനേക്കാളെല്ലാം മേലെയാണു്— എന്റെ അമ്മയാണു്. ഞാൻ ദുഃഖങ്ങളിലും വിഷമങ്ങളിലും മുഴുകുമ്പോൾ ഇതിന്റെ മടിത്തടത്തെയാണു് ശരണം പ്രാപിയ്ക്കുന്നതു്.'

ഗാന്ധിജിയിൽ ഗീതയുടെ സ്വാധീനത

അഹിംസയുടേയും സത്യത്തിന്റേയും ഉപദേശങ്ങൾ ഗാന്ധിജി പഠിച്ചതും ഗീതയിൽനിന്നുതന്നെ. ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ നല്കിയ സർവസമാനതയുടെ പാഠത്തെക്കുറിച്ചു് ഗാന്ധിജി പറയുന്നു: 'നാലു വർണ്ണങ്ങളിലും പെട്ട ആളുകളോടു് തികച്ചും തുല്യനിലയിൽ പെരുമാറണമെന്നാണു് ഗീത നമ്മെ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതു്.'

വേദങ്ങളുടെ യുഗം

ഇനി നമുക്കു് വേദങ്ങളുടെ അടുത്തേയ്ക്കു് പോകാം. ആര്യകാലത്തെ ബ്രാഹ്മണരാണു് വേദങ്ങൾ രചിച്ചതു്. ആകെയുള്ള നാലു വേദങ്ങളിൽ ആദ്യം രചിയ്ക്കപ്പെട്ടതു് ഋഗ്വേദമാണു്. ഇതിന്റെ നിർമ്മാണകാലം ബി. സി.

1500-നു മുമ്പാണെന്നു് ഗണിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ആര്യന്മാരുടെ ഇന്നു ലഭ്യമായിട്ടുള്ള രചനകളിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും പുരാതന

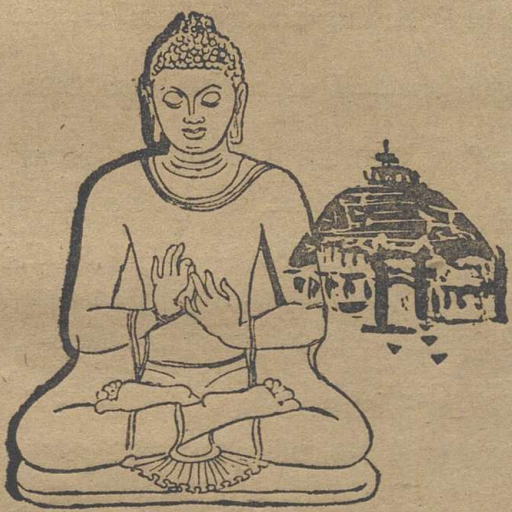
പ്രസിദ്ധ ജർമ്മൻ പണ്ഡിതനായ മാക്സ്മുള്ളർ വേദങ്ങളും അധ്യയനം ചെയ്തു് തന്റെ വിജ്ഞാനവുമായി പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

മാണു് ഋഗ്വേദം. ഇതിനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രീ. ജവാഹർലാൽ നെഹ്രു തന്റെ 'ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു: "ഇത്രമേൽ ആകർഷകങ്ങളായ സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ചമല്ക്കാരഭരിതങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങൾക്കും രൂപം നല്കിയ ആ സ്രഷ്ടാപുരുഷന്മാർ എങ്ങിനെയിരുന്നു എന്നു് ഞാൻ പലപ്പോഴും അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ടു്. എന്തെന്തു വിചാരഭാവനകളുടെ സ്വർണ്ണഖനിയിൽനിന്നായിരിയ്ക്കും അവർ ഇതെല്ലാം കുഴിച്ചെടുത്തതു്!"

ബുദ്ധനും മഹാവീരനും

ഇതിനെത്തുടർന്നു് ബുദ്ധമതത്തിനും ജൈനമതത്തിനും ജന്മം നല്കിയ ബുദ്ധഭഗവാന്റേയും മഹാവീരന്റേയും ദർശനങ്ങൾ വരുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കാണു് വേദാന്തങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും സ്മൃതികളും വികസിച്ച കാലഘട്ടവും വരുന്നതു്.

ബി. സി. 600—നമുമ്പ് മഹാവീരനും ശ്രീ ബുദ്ധനും ജൈന—ബൌദ്ധ മതങ്ങളും സമാരംഭിച്ചു. ബുദ്ധമതം ഏഷ്യയിലാകെപരന്നുവളർന്നു.

ചരിത്രത്തിന്റെ ഈ നാഴികക്കല്ലുകളും നമുക്ക് വേഗം താണ്ടിപ്പോകേണ്ടതുണ്ട്. സിക്കന്ദർ ഭാരതാക്രമണം ആരംഭിച്ച ബി. സി. 326 കാലമാണ് തുടർന്നുവരുന്നതു്.

സിക്കന്ദർ തിരിച്ചുപോയ ഉടനെത്തന്നെ ഭാരതത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ചക്രവർത്തി ചന്ദ്രഗുപ്തമൌര്യനാണ് ഇതു് സ്ഥാപിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് യവനസഞ്ചാരി മെഗസ്തനിസ്സ് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് വന്നു. ഭാരതത്തെക്കുറിച്ച് ഇദ്ദേഹം വളരെ വിസ്തരിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

കൌടില്യൻ

ഈയിടയ്ക്കാണ് ഭാരതത്തിൽ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനും മഹാപണ്ഡിതനും അർത്ഥശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധനുമായ ഒരു മഹാപുരുഷൻ ജീവിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരാണ് കൌടില്യൻ. ചാണക്യൻ എന്ന പേരിലും ഇദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. ചന്ദ്രഗുപ്തമൌര്യന്റെ പ്രധാന മന്ത്രിയും അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ രചയിതാവുമായ ഈ മഹാന് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിലും ചരിത്രത്തിലും വലിയ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്.

അശോകൻ—മഹാനായ ബൌദ്ധചക്രവർത്തി

ഇടയ്ക്ക് നീണ്ടൊരു വിടവ് കഴിഞ്ഞ് പിന്നെ ചക്രവർത്തിയായതു് അശോകനാണ്. ജനഹിതത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ഭരണം നടത്തുന്ന പാരമ്പര്യം തുടങ്ങിവെച്ചവരിൽ നിസ്തുല്യനാണ് അശോകൻ. ഇദ്ദേഹം ബുദ്ധോപദേശങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി കൈക്കൊണ്ട് ബുദ്ധമതത്തെ ഭാരതത്തിലും വിദേശങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിയ്ക്കാൻ തീവ്രമായി പ്രയത്നിച്ചു.

കനിഷ്കസാമ്രാജ്യം

മൌര്യസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പതനത്തിനു ശേഷം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്ന മഹത്തായ ഒരു ഭാരതീയ സാമ്രാജ്യമത്രേ കനിഷ്കസാമ്രാജ്യം. ഇത് അധികകാലം നിലനിന്നില്ല. തുടർന്ന് വരുന്നതു് ഗുപ്തസാമ്രാജ്യമാണ്. ഈ കാലഘട്ടമാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണയുഗമെന്ന പേരിൽ വിശ്രുതമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ സാമ്രാജ്യം മഹാകവി കാളിദാസനുൾപ്പെടെ പല അനർഘ സമ്മാനങ്ങളും ഭാരതത്തിനു നല്കി.

ബുദ്ധമതാനുയായിയായ അശോകചക്രവർത്തി അനേകം ശിലാരേഖകളും കൊത്തിയ്ക്കുകയും സ്തംഭങ്ങളും സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. സാരനാഥത്തിലെ സ്തംഭശീർഷത്തിന്റെ ചിത്രമാണിതു്. ഇതാണു് ഭാരതസർക്കാർ സ്വന്തം ചിഹ്നമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഹർഷൻ

ഗുപ്തകാലത്താണു് പ്രസിദ്ധ ചീന സഞ്ചാരി ഫാഹിയാൻ ഭാരതത്തിൽ വന്നതു്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഹൃദയംഗമമായ ഒരു വർണ്ണന അദ്ദേഹം നല്കുന്നുണ്ടു്. ചരിത്രം വീണ്ടും ആവർത്തിയ്ക്കുന്നു എന്നു് തെളിയിച്ചുകൊണ്ടു് ഗുപ്തസാമ്രാജ്യവും വളർന്നു വികസിച്ചതുപോലെതന്നെ തകർന്നുപോവുകയും ചെയ്തു. തുടർന്നു് സിംഹാസനത്തിന്നു് അവകാശിയായതു് മഹാരാജ ഹർഷനാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തു് മറെറാരു പ്രസിദ്ധ ചീന സഞ്ചാരിയായ ഹ്യൂയാൻ സാങ്ങു് ഭാരതത്തിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം കുറച്ചു കാലം ഹർഷന്റെ ഡർബാറിലും സന്നിഹിതനായിരുന്നു.

ത്രിമൂർത്തികളുടെ ഉദയം

ചരിത്രത്തിൽ ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തുന്നതിനു മുമ്പ് നാം ഭാരതീയ മതങ്ങളെക്കുറിച്ചും ദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചുരുക്കി ചെയ്തിരുന്നല്ലോ. ഭാരതീയ മതത്തിനു് അനുസ്യൂതമായ ഒരു ഐക്യത്തിന്റെ കഥയാണു് പറയാനുള്ളതെന്നു് നാം അപ്പോഴേ കണ്ടു. പ്രാചീനകാലത്തു് ആര്യന്മാർ പ്രകൃതിയെയാണു് ആരാധിച്ചിരുന്നതു്. ജനങ്ങൾക്കു് വികാസം കൈവന്നതോടുകൂടി വൈദിക ദേവതകളുടെ മഹത്ത്വം കുറഞ്ഞുവന്നു. അതിനു ശേഷമാണു്, ബ്രഹ്മാവു് വിഷ്ണു ശിവൻ എന്നീ ത്രിമൂർത്തികൾ ഉദിച്ചതു്. ശിവൻ തന്റെ ത്രിശൂലവുംകൊണ്ടു് വിരാജിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. മോഹൻജദാരോ കാലം മുതല്ക്കുതന്നെ തുടർന്നുപോന്നിട്ടുള്ള ശിവപൂജയ്ക്കു് ഇന്നും ഒട്ടും ഭംഗം വന്നിട്ടില്ല.

ഭാരതചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണയുഗത്തിൽ അജന്തയിലേയും എല്ലോറയിലേയും എലിഫെന്റയിലേയും ഗുഹകളിൽ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഇവയിൽപ്പലതും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികളാണു്. മുകളിലെ ചിത്രം അജന്തയിലെ ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണു്.

പിന്നീടു് ബ്രഹ്മാവിനെ പ്രധാന ദേവതയായി ആരാധിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴും ശിവന്റെ ലോകപ്രിയത അ

തുല്യംതന്നെയായ്ത്തുടർന്നുപോന്നു എന്നത് ഒരു സത്യമാണ്. ത്രിമൂർത്തികളോടൊപ്പംതന്നെ ശക്തിയും പൂജിയ്ക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. നമ്മുടെ ചരിത്രജ്ഞാനത്തേക്കാളും പഴക്കമുണ്ട് ഈ ദേവതകൾക്ക്. ചില മാറ്റം-മറിച്ചിലുകളോടുകൂടി ഇവർ ആരാധനീയരാക്കപ്പെട്ടു.

സമുദായത്തിൽ പുരോഹിതന്മാരുടെ പ്രതാപം

ഈ സംഗതികളിൽനിന്നെല്ലാം നാം എത്തിച്ചേരുന്ന നിഗമനം ഇതാണ്—നമ്മുടെ ദാർശനികമായ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ നാം മതപരമായ വിചാരങ്ങളിൽ സഫലമായി ഐക്യം പുലർത്തിപ്പോന്നു. ആദ്യമാദ്യം വർണ്ണവിഭജനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഋഗ്വേദയുഗം വന്നതോടുകൂടിയാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥ നടപ്പിലായതു്. തുടക്കത്തിൽ പൂജാപാഠങ്ങൾക്ക് നിയതങ്ങളായ അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്ത് ഇവയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. പൂജാബലികർമ്മങ്ങൾക്ക് ഉറച്ച ചടങ്ങുകൾ ഏർപ്പെട്ടു. അതോടേ പുരോഹിതന്മാർ സമുദായത്തിൽ പ്രതാപം ചെലുത്താനും തുടങ്ങി.

ഇത് മുഴുവൻ ഭാരതീയർക്കും നിർഭാഗ്യകരമായൊരു കാര്യമായിത്തീർന്നു. മതവും പൂജാദികളും ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗത്തിന്റെ കരാർ വ്യവസ്ഥയായി മാറുകയാണുണ്ടായതു്. ഇതേ കാലത്ത് പ്രയത്നവും കർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം വിഭജിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഇതു നിമിത്തം പില്ക്കാലത്ത് ഭാരതീയർക്ക് വലിയ നാശം സംഭവിച്ചു.

'ശാന്തികൊണ്ട് ക്രോധത്തെ കീഴടക്കുക'

ഭഗവാൻ ബുദ്ധന്റെ ആവിർഭാവത്തെക്കുറിച്ചു മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ബുദ്ധൻ ക്രിയാകർമ്മങ്ങളേയും പൗരോഹിത്യ-ജാതിവ്യവസ്ഥകളേയും ശക്തിയായി എതിർത്തു. ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ച് ഗാന്ധിജിയുടെ ചില ചിന്തകൾ കേൾക്കുക: 'ഹിന്ദുക്കളിലും ഹിന്ദുവായിരുന്ന ഗൌതമൻ. ഹിന്ദുമതത്തിലെ വിശിഷ്ടങ്ങളായ അംശങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം തികച്ചും ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. വേദങ്ങളിൽ ആണ്ടു

മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന, മീതെ മുഖച്ചെടിപ്പടർപ്പുകൾ വളർന്നു നിന്നിരുന്ന, ചില ഉപദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ തെളിച്ചുകാട്ടി. അക്കാലത്തെ ആളുകൾക്ക് തീരെ അറിവില്ലാതിരുന്ന വേദത്തിലെ ചില ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായ അർത്ഥം കൊടുത്തു. ആ വ്യാഖ്യാനത്തിന് ഏറ്റവും ഉചിതമായ രംഗം ഭാരതമാണെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. ബുദ്ധൻ ഒരിയ്ക്കലും ഹിന്ദുമതം അംഗീകരിയ്ക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം അതിന്റെ അടിത്തറ അധികം വിശാലമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം അതിന്ന് പുതിയ ചൈതന്യവും പുതിയ വ്യാഖ്യാനവും നല്കി.'

ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നാണ് ഗാന്ധിജി ഈ പാഠം പഠിച്ചത്: ക്രോധത്തെ ശാന്തികൊണ്ടേ ജയിയ്ക്കാനൊക്കൂ.

ആശ്രമങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം

മതപരമായ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുമാണ് മുകളിൽ നാം ചിന്തിച്ചത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ നാലാക്കി വിഭജിച്ചതും നാം കണ്ടു. എന്തായിരുന്നു വ്യക്തിജീവിതത്തെ ഇങ്ങിനെ വിഭജിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം? ഭൌതികവും ആധ്യാത്മികവുമായ പുരോഗതിയെ പൂർണ്ണമായി വികസിപ്പിയ്ക്കുകയും, ഈ രണ്ടിനേയും സമരസപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോവുകയുമാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് സ്പഷ്ടം. ജീവിതമാകെ നാലാശ്രമങ്ങളിൽ വിഭജിയ്ക്കപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതായത്, മനുഷ്യൻ പഠിയ്ക്കട്ടെ, പഠിച്ചു മുന്നേറട്ടെ; അങ്ങിനെ വളർന്ന് വിവാഹം കഴിച്ച് ഗൃഹസ്ഥവൃത്തി കൈക്കൊള്ളട്ടെ; പിന്നെ അവൻ സംസാരബന്ധങ്ങളിൽനിന്നയന്ന് നിസ്സ്വാർത്ഥനായി സാമൂഹ്യസേവ ചെയ്യട്ടെ; ഈ കർത്തവ്യവും നിർവഹിച്ചു കഴിഞ്ഞ് വൈരാഗ്യം കൈക്കൊള്ളട്ടെ.

ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം

ഇങ്ങിനെയാണ് ധർമ്മാർത്ഥ കാമമോക്ഷങ്ങളുടെ ദർശനം ആരംഭിച്ചത്. പ്രൊ. ഹുമയൂൺകബീർ ഇതിനെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ട് എഴുതുന്നു: 'ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ

വശങ്ങളേയും സാമാന്യമായി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ട് ഭാരതീയ മതങ്ങൾക്ക് അപരിമിതമായ ശക്തി സിദ്ധിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അവയ്ക്ക് കാലത്തിന്റെ പ്രഹരങ്ങൾ താങ്ങാനുള്ള കരുത്ത് കൈവന്നതു്. പുതിയ പുതിയ ചിന്തകളുടെ വെല്ലുവിളി ധീരമായി നേരിടാൻ കഴിഞ്ഞതും.'

ഈ ഗുണത്തിന്റെ സ്വാധീനതയിലാണ് ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞതു്: 'ഞാനാദ്യമായി ഹിന്ദുവാണ്, പിന്നെയേ രാഷ്ട്രവാദിയാവുന്നുള്ളൂ.'

ആര്യന്മാരോട് കൃതജ്ഞത

ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമായ ഐക്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിയ്ക്കുമ്പോഴെല്ലാം മഹാന്മാരായ ആര്യന്മാരുടെ സ്മരണയിൽ നമുക്ക് സാദരം തലകുനിയ്ക്കേണ്ടിവരും. അവരാണല്ലോ നമുക്ക് ഇത്രയും സഹൃദയത്വമുള്ള സാംസ്കാരികവും ദാർശനികവുമായ വിചാരധാര ഉപഹാരമായി നല്കിയതു്. എത്ര ജാതികൾ വന്നു, എത്ര ഭാഷകളും ആചാരസമ്പ്രദായങ്ങളും വന്നുപോയി, സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ എന്തെല്ലാം താഴ്ചയും ഉയർച്ചയും കാണേണ്ടിവന്നു; എന്നിട്ടും അത്ഭുതരൂപത്തിൽ ഐക്യത്തിന്റെ പൊട്ടാത്ത ചങ്ങല നമ്മെ കൂട്ടിയിണക്കിപ്പോന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ വിചാരധാരയും ഐക്യത്തെ മുൻനിർത്തി മുന്നേറിയതും ഇന്നും വളർന്ന് തളിരണിയുന്നതും.

വിചാരങ്ങളുടേയും വീക്ഷണകോണങ്ങളുടേയും ഐക്യം

അപ്പോൾ നമുക്ക് വിചാരങ്ങളിലും വീക്ഷണകോണത്തിലും ഐക്യമുണ്ട്. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ വശത്തും ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ, ഐക്യവും സാഹോദര്യവും, പുലർത്താൻ നമ്മെ സഹായിച്ചു. ഭാഷയും സാഹിത്യവും, കലയും വാസ്തുശില്പവും, ജീവിതരീതിയും സാമുദായികങ്ങളായ ആചാരസമ്പ്രദായങ്ങളും, സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഘടന—ഇതിലെല്ലാംതന്നെ ഐക്യാധിഷ്ഠിതമായ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ സ്വാധീനത തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഭാരതീയരുടെ കാഴ്ചപ്പാട്, സ്വാഭാവികമായി, ഇത്ര നല്ലതാണെ

ങ്കിൽ, എത്ര അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും വിഭിന്നതകളുമുണ്ടെങ്കിലും, ഇവിടെ ഐക്യം പുലരുകതന്നെ ചെയ്യും, എന്നെന്നും.

'മാഞ്ഞു മറഞ്ഞു റോമീജിപ്പറും യവനന്മാരുടെ സംസ്കൃതിയും.....'

ആര്യന്മാരുടെ യുഗത്തിൽ വളർന്നുവന്നിരുന്ന മറെറ ത്രയോ പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പററി നിങ്ങൾ ധാരാളം കേട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ഇന്ന് അവയെല്ലാം എവിടെ? ഇന്ന് അവയെല്ലാം വളരെ പഴക്കം ചെന്ന കഥകൾ മാത്രമായി.

'മായാതിന്നും നിലനില്ക്കുന്ന നമ്മുടെ സംസ്കൃതിമാത്രം'

അതേ, ഭാരതീയ സംസ്കാരം മാത്രം ചരിത്രാരംഭം മുതൽ അസംഖ്യം കൊടുങ്കാറുകളെ എതിരിട്ട്, എത്രയോ പ്രഹരങ്ങളേററ്, ഇന്നും പുതുമയ്ക്ക് കുറവില്ലാതെ, അടിത്തറയ്ക്ക് തെല്ലും ഉലച്ചിൽ തട്ടാതെ നിലകൊള്ളുന്നു. ആധുനിക യുഗത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾക്കുപോലും ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ രൂപരേഖയിൽ ഒരു മാററവും വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

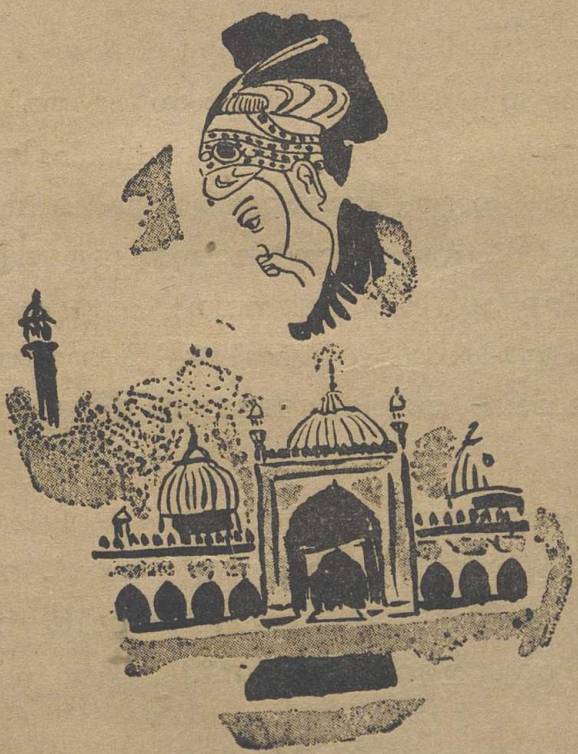
നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ നട്ടെല്ല്

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന് ഹിന്ദുമതമെന്ന പേർ കൊടുത്തുക്കൂടാ; ശരിതന്നെ. എന്നാലും അതിന്റെ വികാസത്തിൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്ന് വലിയ പങ്കുണ്ട്. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ നട്ടെല്ല്, ഒരുപക്ഷേ, അതാകുന്നു. എന്താണ് അങ്ങിനെ കരുതാൻ കാരണമെന്നോ? ഗാന്ധിജിയുടെ ചില വാക്കുകൾ കേൾക്കൂ; എന്നിട്ട് നമുക്ക് നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ പിൻതുടരാം.

ഹിന്ദുമതത്തെക്കുറിച്ച് ഗാന്ധിജി ചിന്തിയ്ക്കുകയാണ്

'എനിയ്ക്കറിയുന്ന എല്ലാ മതങ്ങളിലുംവെച്ച് സഹിഷ്ണുതയേറിയതാകുന്നു ഇതു്. നിശ്ചിതസീമകളിൽ ഒതുക്കിനിത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഇതിനെ മാനിയ്ക്കുന്നവർക്ക് മറെറല്ലാ മതങ്ങളേയും ആദരിയ്ക്കാനും അവയിലെ വിശിഷ്ടാംശങ്ങളെ പ്രശംസിയ്ക്കാനും തനതാക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. മാനുഷ്യകത്തിന്റെ മാത്രമല്ലാ, സമസ്തജീവജാലങ്ങളുടേയും ഐക്യത്തിൽ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു ഹിന്ദുമതം.

72746

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വാധീനത

[മധ്യയുഗത്തിൽ ഇസ്ലാം ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിച്ചു. ഹിന്ദുമതത്തിൽ പല പല ചീത്ത തങ്ങൾ കടന്നുകൂട്ടുകയും ഇസ്ലാം പുരോഗമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയിലെങ്ങും പള്ളികൾ ധാരാളമായി കാണപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. മുസൽമാന്മാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചു; അനവധി ഹിന്ദുക്കൾ മുസൽമാന്മാരായി. ഇതിന്റെ ഫലമായി പിൽക്കാലത്ത് ഹിന്ദുക്കളും മുസൽമാന്മാരും തമ്മിൽ ഭേദഭാവന വളരുകയും ചെയ്തു.

ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: "ഏതെങ്കിലും ഒരു മതമല്ലാ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യം; പിന്നെയോ, വിഭിന്നമതങ്ങളിൽ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നവർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സദ്ഭാവനയും ബഹുമാനവും ഉളവാക്കുകയാണ്."]

ഇനിയങ്ങോട്ട് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്നു വന്ന ചേന്ന വണ്ണശബളിമ കാണാൻ, അതിനെപ്പറ്റി കേൾക്കാൻ, നാം ഇപ്പോൾ ഒത്തുചേരുകയാണ്. ഇസ്ലാം മതവുമായി നമുക്കൊന്നു പരിചയപ്പെടുക. കൊളംബിലെ ഒരു ജഡ്ജായ എം. ടി. അക്ബർ ഇസ്ലാം മതത്തെക്കുറിച്ച് ഒരിടത്ത് എഴുതിയതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്: "ലോകത്തിന്റെ പുരോഗതിയിലും പരിഷ്കാരത്തിലും ജ്ഞാനസംസ്കാരങ്ങളിലും ഇസ്ലാംമതം മഹത്തായ ഒരു പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് ആരും നിഷേധിയ്ക്കില്ല. തുറന്ന് ചിന്തിയ്ക്കുന്ന ഈ കാലത്തുപോലും ആളുകൾ വളരെ സംശയിച്ചും മടിച്ചും ആവലാതിപ്പെട്ടുംകൊണ്ടേ ഇത് അംഗീകരിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും."

മനുഷ്യനും റബ്ബിനും ഇടയ്ക്ക് 70,000 തിരശ്ശീലകൾ

അക്ബർ സാഹബ്ബ് തുടർന്നെഴുതുന്നു: "മനുഷ്യനും റബ്ബിനും ഇടയ്ക്ക് 70,000 തിരശ്ശീലകളുണ്ട്. ഈ ആയിരമായിരം തിരശ്ശീലകൾ നീക്കി അല്ലാഹിനെ പെട്ടെന്ന് അപൂർണ്ണരൂപത്തിലെങ്കിലും കാണാൽ കഴിയുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുറാനിൽ വിശദമായി എഴുതീട്ടുണ്ട്. ആധുനിക വിജ്ഞാനത്തിന്ന് പിൽക്കാലത്ത് പുരോഗതി സിദ്ധിയ്ക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ഖുറാൻ മുസൽമാന്മാരിൽ എത്രമാത്രം സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ഇസ്ലാമിനെപ്പറ്റി ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് നമുക്ക് ഭാരതത്തിന്റെ മധ്യയുഗത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുക. ആ കാലത്ത് ഭാരതത്തിലേയ്ക്കു വന്ന പ്രസിദ്ധ സ

ഞ്ചാരിയായ അൽബേറുണി എഴുതുന്നു: ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാര പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ധാർമ്മികമായും മതപര മായും വിശ്വാസപരമായും വമ്പിച്ച വ്യത്യസ്തതകൾ ഒത്തിണ ങ്ങിച്ചേർന്നിരിയ്ക്കുന്നു.

സിന്ധിന്റെ നേരെ ആക്രമണം

ചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഒന്ന് കണ്ണോടിയ്ക്കുക. ആദ്യമായി അറബികൾ എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സിന്ധിനെ ആക്രമിച്ചു. ഇതു മുതല്ക്ക് മുസൽമാന്മാരുടെ ആക്രമണം മുറയ്ക്ക് തുടർന്നു പോന്നു. ഇവിടുത്തെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടാ യിരുന്ന സമ്പത്തായിരുന്നു മുസൽമാന്മാരുടെ ആകർഷണ കേന്ദ്രം. ഐശ്വര്യസമൃദ്ധങ്ങളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ മുസൽമാൻ ആക്രമികൾക്ക് കണ്ണുകടിയുണ്ടാക്കി. ഗസ്നിമുഹമ്മദ് അ നേകം തവണ ഭാരതം ആക്രമിയ്ക്കാനും അതുതന്നെ കാരണം. അദ്ദേഹം ഇവിടെനിന്നു സമ്പത്ത് കൊള്ളയടിച്ചു ഗസ്നി യിലേയ്ക്ക് കടത്താനാണ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്.

ദില്ലിയിലെ ഒന്നാമത്തെ സാമ്രാജ്യം

ഭാരതത്തിൽ ഒരു മുസ്ലീം ഭരണക്രമം സ്ഥാപിയ്ക്കാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ശ്രമം തുടങ്ങിയതു് പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടി ന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിലാണ്. പാനിപ്പത്തിൽ ഭയങ്കര യുദ്ധമുണ്ടായി. അതിനെത്തുടർന്ന് കുത്തബുദീൻ 1206-ൽ ദില്ലിയിൽ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു. ഉത്തരഭാരതത്തിന്റെ കുറേവായ ഭാഗമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധീനത്തിലായി.

ഇതേ മട്ടിൽ 320 വർഷങ്ങൾ പതുക്കെപ്പതുക്കെ നീങ്ങിപ്പോയി. ഇതിനിടയ്ക്ക് എത്രയോ ആക്രമണങ്ങളു ണ്ടായി; എത്രയോ വംശങ്ങൾ മാറി മാറി സിംഹാസനാവ കാശികളായി; എത്രയോ മഷി വീണ് ഉണങ്ങിപ്പോയി. ഈ ദില്ലിസുൽത്താന്മാർ മനോഹരങ്ങളായ പല ബിരുദ ങ്ങളും തങ്ങളുടെ പേരുകളോടുകൂട്ടിച്ചേർത്തു—സകല ലോക ത്തിന്റേയും ആധിപത്യമുള്ള എന്ന അർത്ഥം വരുന്ന ശാഹ ഹേ-ആലംപോലുള്ള ബിരുദങ്ങൾ.

ഖിൽജി സാമ്രാജ്യം ഉറപ്പിച്ചു

1216-ലാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മുസ്ലിം സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടതു്. അല്ലാവുദ്ദീൻ ഖിൽജി സിംഹാസനാരോഹകനായി. ദില്ലി കേന്ദ്രമായുള്ള ഭരണത്തിന്നു് അടിത്തറ പാവിയ മുസ്ലിം ഭരണാധികാരി അദ്ദേഹമാകുന്നു.

തുടർന്നു വരുന്ന വർഷങ്ങളിൽ മുസൽമാന്മാരും ഹിന്ദുക്കളും തമ്മിൽ നടന്ന വമ്പിച്ച സംഘട്ടനങ്ങളുടെ കഥകളിൽ നിറഞ്ഞതാണു്. രണ്ടുകൂട്ടരും കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ നിസ്സാരകാര്യങ്ങളുടെ പേരിൽ തമ്മിൽത്തല്ലി തലപൊളിച്ചു എന്നു് പറയാം. 1500-നും 1700-നും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലമാണിതു്. ഹിന്ദുക്കളും മുസൽമാന്മാരും തമ്മിൽ മാത്രമല്ലാ, മുസൽമാന്മാർ തമ്മിൽത്തമ്മിലും വാശിയോടേ അങ്കം വെട്ടി. അവരവരുടേതായ സ്വതന്ത്രരാജ്യം സ്ഥാപിയ്ക്കാനായിരുന്നു ഈ വഴക്കും വക്കാണവുമെല്ലാം. മുസൽമാന്മാർ ഹിന്ദുക്കളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിന്നു് തികച്ചും എതിരായിരുന്നു ഔറങ്ങസീബ്.

മുസൽമാന്മാരുടെ സംഖ്യ എങ്ങിനെ വർദ്ധിച്ചു?

എന്തായാലും കുറച്ചു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തിനിടയ്ക്കു് ഭാരതത്തിൽ മുസൽമാന്മാരുടെ സംഖ്യ വളരെ വർദ്ധിച്ചു. അവർ ഹിന്ദുസ്ഥാനി സ്ത്രീകളെ കല്യാണം കഴിച്ചു. ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്തു് ജനസംഖ്യയിൽ മഹത്തായ ഒരു സ്ഥാനം നേടുകയും ചെയ്തു.

ഇതിന്റെ കാരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കുക. ലളിതമാണു് കാരണങ്ങൾ. കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്കു് പട്ടാള സംബന്ധമായോ രാഷ്ട്രീയ കാരണങ്ങളാലോ മുസൽമാന്മാരുടെ ക്രൂരതാമസിയ്ക്കാനിടയായ ഹിന്ദുക്കളെ പിന്നീടു് ക്രൂരത്തിൽക്രൂരരായിരുന്നില്ലാ ഹിന്ദുക്കൾ. പിന്നെ, താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്കു് ഇസ്ലാമിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചാൽ പല സൌകര്യങ്ങളും കിട്ടിയിരുന്നു. തന്നെ ശരണം പ്രാപിച്ചവരെ ഇസ്ലാം സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളെപ്പോലെ കണക്കാക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ഇത്തരക്കാർക്കു് മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ ഹിന്ദുമതത്തിലേക്കാളേറെ സുഖസൌകര്യങ്ങൾ കൈവന്നിരുന്നു.

ഇസ്ലാം എല്ലാ ആളുകളേയും സ്വന്തം തണലിൽപ്പിടിച്ചിരുത്തിയിരുന്നു. നേരേ മറിച്ച് ഒരിസ്ലൽ മുസൽമാന്മാരുടെകൂടെ താമസിസ്ലാനിടയായ ഹിന്ദുവിനെ മറ്റു ഹിന്ദുക്കളും കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടിയിരുന്നില്ല. മുസൽമാന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയമായ സ്വാധീനതയും പ്രബലമായിരുന്നു. ഇതൊക്കെയാണ് ഇസ്ലാം പ്രതിദിനം വേരോടി വളരാൻ കാരണം.

ഇതിന്നെല്ലാം മറെറാരു ഫലവുമുണ്ടായി. ഹിന്ദുക്കളുടെ സഹവാസംകൊണ്ട് മുസ്ലീം സമുദായത്തിലും ഗണ്യമായ പല മാറ്റങ്ങളും വന്നു. അവർ വിദേശീയത്വം വിട്ട് സ്വയം ഭാരതീയരെന്ന് വിളിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതും ഒരർത്ഥത്തിൽ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ വിജയംതന്നെ.

മുഗളന്മാരുടെ നക്ഷത്രം തെളിയുന്നു

ഇനി നമുക്ക് 1526-ൽ മുഗൾസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ച മഹാനായ ബാബറുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് പോവുക. ഇത്തവണയും പാനിപ്പത്തിൽ ഘോരമായ യുദ്ധം നടന്നു; അതിൽ ബാബറാണ് ജയിച്ചത്. ബാബറെത്തുടർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ ഹുമയൂൺ ചക്രവർത്തിയായതോടേ, പ്രജകളോടെല്ലാം ഒരേ നിലയ്ക്കു പെരുമാറു എന്ന നീതി മുഗളന്മാർ പരിപൂർണ്ണമായും കൈക്കൊണ്ടു.

ഷേർഷായുടെ നിസ്തുല്യമായ വിജയം

പിന്നീട് ഷേർഷാ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായി. വളരെയേറെ പേരുകേട്ട പത്താൻ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ഷേർഷാ. അദ്ദേഹം മുഗളരേക്കാൾ കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ടുപോയി. ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ മുസൽമാന്മാർക്കും ഹിന്ദുക്കൾക്കും സ്ഥാനം നല്കീ ഇദ്ദേഹം. ഇതു് ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീ. ഹുമയൂൺ കബീർ എഴുതി: 'പരമാർത്ഥത്തിൽ, ഷേർഷാ മുഗളന്മാരുടെ മേൽ നേടിയ വിജയം ഭാരതീയർ വിദേശീയരുടെ മേൽ നേടിയ വിജയമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഓരോ വിഭാഗത്തിലും അദ്ദേഹം വിപ്ലവാത്മകമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കി.'

നിസ്തുല്യനായ മുഗൾ ചക്രവർത്തി—അക്ബർ

ഷേർഷായുടെ കാലത്തിനു ശേഷം ചക്രവർത്തിയായ ഏറെറവുമധികം വിഖ്യാതനായ മുഗൾചക്രവർത്തി അക്ബറാണ്. ചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ എന്നെന്നും അത്യധികം ബഹുമാനത്തോടേ സ്മരിയ്ക്കപ്പെടും; കാരണം,

അദ്ദേഹമാണ് എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും നേരെ തികഞ്ഞ സഹിഷ്ണുത വേണമെന്ന നീതി നടപ്പിലാക്കിയതു്. ഗവമ്മെണ്ടു

എല്ലാ മതങ്ങളേയും സമഭാവനയോടേ വീക്ഷിയ്ക്കുക എന്ന നീതി പുലത്തിയ മുഗഠചക്രവത്തി അക്ബർ. ഇദ്ദേഹമാണ് ദീൻ–ഏ ഇലാഹി എന്ന പുതിയ മതം പ്രചരിപ്പിച്ചതു്.

നടപടികളിൽ ഓരോ ഭാരതീയന്നും തുല്യമായ പങ്കു് ലഭിയ്ക്കുമാറാക്കാൻ വിജയപൂർവ്വം പ്രയത്നിച്ചതും ഇദ്ദേഹംതന്നെ.

അറംഗസേബ് കരിവാരിത്തേച്ചു

കുറെയേറെ സമയം ചാടിക്കടന്നു് നാം അറംഗസേബിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെത്തുന്നു. മുഗഠംസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അടിത്തറ മാന്തിയ മുഗഠചക്രവത്തിമാരുടെ ക്രൂരത്തിലാണ് ഇദ്ദേഹം ഗണിയ്ക്കപ്പെടുന്നതു്. ഹിന്ദുക്കളെ മാത്രമല്ലാ, മുസൽമാന്മാരെപ്പോലും ഇദ്ദേഹം സമഭാവനയോടേ വീക്ഷിച്ചില്ല. ഭാരതീയ വർഗ്ഗങ്ങളുടെയെല്ലാം തീവ്രമായ ശത്രുതാപം ഇദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചു. മുഗഠംസാമ്രാജ്യത്തെ തകർത്തുകളയുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ പങ്കു വഹിച്ചതു് ഇദ്ദേഹമാണെന്നു് പറയാം.

മറാത്തികളും ശിവജിയും

അറംഗസേബിന്റെ കാലത്തിനു ശേഷം ഭാരതം പിന്നെയും പല വിഭാഗങ്ങളായി ചിന്നിച്ചിതറി; ഈ കാലത്തുതന്നെ മറാത്തികളുടെ ശക്തി വളർന്നു നിറഞ്ഞു മുന്നോട്ടു വരി

കയും ചെയ്തു. ഔറംഗസേബിന്റെ അത്യാചാരങ്ങൾക്കെതിരായി സമരം ചെയ്യുകയായിരുന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ മറാത്തികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പരമരക്ഷകന്മാരായി അവർ മുന്നോട്ടു വന്നു. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽത്തന്നെയുള്ള വിവിധ വർഗ്ഗക്കാരോട് സമഭാവന പുലർത്താൻ ഇവക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ഓരോന്നും വ്യത്യസ്ത വർഗ്ഗമായ്ത്തന്നെ ഇരുന്നതേ ഉള്ളൂ. പില്ക്കാലത്തു് ശിവജിയാണ് ഹിന്ദുസമുദായത്തെയാകെ തുല്യമായി വീക്ഷിച്ച് സഹകരിയ്ക്കാൻ ഒരു ഗംഭീര പരിശ്രമം നടത്തിയതു്.

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യ ധാരകളോടൊപ്പം ഒഴുകാൻ സഹായിയ്ക്കുന്നതക്ക വിധത്തിൽ ചരിത്രത്തിലെ സ്ഥൂലങ്ങളായ കുറെ കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെയ്ക്കുക

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിന്റെ ചുമതല ഏറെറടുത്തവരിൽ ശിവജി അതുല്യനത്രേ. ഈ വീരപുത്രനെക്കുറിച്ച് ഊറ്റംകൊള്ളുകയാണ് ഹിന്ദുമതം.

യാണ് ചെയ്തതു്. ഭാരതീയർ എല്ലാ മതങ്ങളേയും ഒരുപോലെ സഹിഷ്ണുതയോടേ ആദരിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഇതിനകം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഗാന്ധിജിയുടെ താക്കീതു്

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ഭണ്ഡാരം പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഗാന്ധിജിയുടെ മുന്നറിയിപ്പു് ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നതു് ആവശ്യമാണു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക മതമല്ലാ, വിഭിന്ന മതക്കാർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സദ്ഭാവനയും ആദരവുമാണു് ഇന്നു് ആവശ്യം. അചേതനമായ ഒരു ആഴത്തിലെത്തുകയല്ലാ, വൈവിധ്യത്തിൽ ഐക്യം കാണുകയാണു് നമുക്കു് വേണ്ടതു്. മതത്തിന്റെ ആത്മാവു് ഏകമാണു്, അതിന്റെ ബാഹ്യരൂപം എത്ര വിഭിന്നമായാലും ശരി. ഇസ്ലാമിനേയോ ക്രിസ്തുമതത്തേയോ സൊറോസ്ട്രിയൻ മതത്തേയോ ഭാരതത്തിൽ നിന്നു് പറിച്ചുകളയണമെന്നു് ഹിന്ദുക്കളാഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതു്, ഇസ്ലാം ലോകത്തിൽ മുഴുവൻ ആധിപത്യം ചെലുത്തണമെന്നു് മുസൽമാന്മാർ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ നിഷ്ഫലമായ സ്വപ്നമാകുന്നു."

അപ്പോൾ അതാണു് ഈ യുഗത്തിന്റെ ആവശ്യം. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആധാരശിലയേയും അതിനു് ആവശ്യമായ വ്യവസ്ഥകളേയും പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു് ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞു: "സ്വയം ഭാരതീയരെന്നു് കരുതുകയും അതിനൊത്തു് പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരുടേയും സ്വന്തം വീടാണു് ഭാരതം—അവരുടെ മതവിശ്വാസം എന്തായാലും വിരോധമില്ല. ഓരോ ഭാരതീയനും തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ജീവിതത്തിൽ മാധുര്യവും സമൃദ്ധിയും ചൊരിയണം."

ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വാധീനത അഗാധവും സമ്പൂർണ്ണവും

വരൂ, ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടി നമുക്കു് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏകതയുടെ രഹസ്യങ്ങളറിയാൻ മുന്നോട്ടു പോവുക. ഭാരതത്തിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രഭാവം അഗാധവും സമ്പൂർണ്ണവുമായി വന്നുകഴിഞ്ഞെന്നു് നാം കണ്ടല്ലോ. മുസൽമാൻ ഭരണകർത്താക്കൾ നഗരവികസനത്തിലാണു് ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഗ്രാമജീവിതം തികച്ചും ഹിന്ദുക്കളുടേതായ അച്ചിൽ വാർത്തെടുത്തതുപോലെത്തന്നെയിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇസ്ലാമിനും രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല....

എന്തൊക്കെപ്പറഞ്ഞാലും, ഹിന്ദുക്കളും മുസൽമാന്മാരും പരസ്പരം അഗാധമായ സ്വാധീനത ചെലുത്തി. രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു: എന്നാലും ഇരുകൂട്ടരും എന്നും ഒരു രൂപത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു രൂപത്തിൽ പരസ്പരം സഹായിച്ചും സഹകരിച്ചും പോന്നു. സഹകരണ ഭാവനയ്ക്ക് ഒരിയ്ക്കലും കുറവ് വന്നിട്ടില്ല. മഹത്തായ സംസ്കാരമായിരുന്നു ഹിന്ദുമതം. അതിന്റെ ജനപ്രീതി ഒരിയ്ക്കലും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വാഭാവികമായി, മുസൽമാന്മാർ അതുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, അവരെ അതു് ശക്തിയായി സ്വാധീനിച്ചു. ഇവിടെനിന്നാണ് ഇരുകൂട്ടരുടേയും ഐക്യത്തിന്റെ അടിത്തറ പാവിയതു്.

കബീർ, നാനാക്ക്, ചൈതന്യർ, മൊയിനുദ്ദീൻ

ഇതൊക്കെ വെറും കാറ്റിലെ കാര്യങ്ങളല്ല; ഇവയ്ക്ക് വ്യക്തമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. തുടർന്നു വന്ന ചില മഹാപുരുഷന്മാർ ഈ കാര്യങ്ങളെ കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയി. സംസ്കാരത്തിന്നു് പുതുജീവനും സമന്വയ ശക്തിയും സഹകരണ ഭാവനയും നല്കി വളർത്തിയവരിൽ പ്രമുഖരായിരുന്ന രാമാനന്ദ്, കബീർ, ചൈതന്യമഹാപ്രഭു, നാനാക്ക്, മൊയിനുദ്ദീൻ എന്നിവർ. മതപരമായ സംസ്കാരങ്ങളുടെ പരസ്പര സഹകരണത്തിനു വേണ്ടി മഹാരാഷ്ട്രത്തിലും ബംഗാളിലും ഭക്തിപ്രസ്ഥാനവും വൈഷ്ണവമതവും രൂപംപൂണ്ടുവന്നു.

സംഭാഷണഭാഷ ഹിന്ദുസ്ഥാനി

സംസ്കാരസമന്വയം മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല; ഭക്ഷണം, ഗൃഹജീവിതം, വേഷവിധാനം, വിശേഷദിവസങ്ങൾ, ആണ്ടറുതികൾ എന്നിങ്ങിനെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും കാണപ്പെട്ട ഈ സമന്വയം. ഒരു പുതിയ ഭാഷയും രൂപംപൂണ്ടുവന്നു—ഹിന്ദുസ്ഥാനി. ഇതാണ് ഇന്നേവരെ ഭൂരിപക്ഷം ഭാരതീയരും സംസാരിച്ചും മനസ്സിലാക്കിയും പോരുന്ന ഭാഷ.

ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വാധീനതയാൽ ഭാരതീയ സമുദായം ആകെ കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. സമുദായം ഛിന്നഭിന്നമാകാതെ രക്ഷിയ്ക്കുന്നതിൽ കബീറും നാനക്കും ചൈതന്യമഹാപ്രഭുവും വലിയ പങ്ക് വഹിച്ചു.

ഹിന്ദുസംസ്കാരത്തിന്റെ ദൂരവ്യാപകമായ സ്വാധീനത

മുസൽമാന്മാരുടെ ആചാരസമ്പ്രദായങ്ങളും വസ്ത്രധാരണരീതിയും അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങളും മറ്റും ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഭാരതീയ സംസ്കാരം അവരെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് മനസ്സിലാക്കാം. 'ഹിന്ദുസംസ്കാരം ഭാരതത്തിലെ മുസൽമാന്മാരിൽ മാത്രമല്ലാ, പേഴ്സ്യയിലേയും അറേബിയയിലേയും മുസൽമാന്മാരുടെ മതപരമായ വിചാരധാരയിൽപ്പോലും അഗാധമായ സ്വാധീനത ചെലുത്തീട്ടുണ്ടെ'ന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. മറ്റു കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിട്ടുകളഞ്ഞാലും, ഭാരതത്തിലെ ബുദ്ധമതം ഈജിപ്തു്, ജപ്പാൻ, ചൈന മുതലായ ദൂരരാജ്യങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചു എന്നതു് നിഷേധിയ്ക്കുകവയ്യല്ലോ. ഇതുപോലെത്തന്നെ, ഇസ്ലാമിന്റെ ആത്മാവായ ഖുറാനിൽനിന്നാണു് സൂഫിമതം വികസിച്ചുവന്നതു്.

സൂഫികളുടെ ആഹ്വാനം—പ്രേമികളാവുക

സൂഫിമതത്തെക്കുറിച്ചും അല്പം ചിലതു് അറിയണമെന്നുണ്ടാവും. ദൈവോപാസനയുടെ മാധ്യമമായി അഗാധമായ പ്രേമത്തെയാണു് സൂഫികൾ കൈക്കൊണ്ടതു്. പ്രസിദ്ധ പേഴ്സ്യൻ കവി ജമി 'യൂസുഫ് ജൂലേഖ'യിൽ എഴുതി:

'പ്രേമത്തിൻ പാത നിങ്ങൾക്കറിയില്ലെന്നാകിലോ
പ്രേമിയാവുക മുന്നേ; പോരികെൻ ചാരേ പിന്നെ.'

ശങ്കരാചാര്യരും ശൈവവൈഷ്ണവമതങ്ങളും

ഇതായിരുന്നു സൂഫി മതത്തിന്റെ സത്തു്. വേദാന്തമതത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ ശങ്കരാചാര്യരിലും ഇസ്ലാം സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിരുന്നു. ആദ്യമാദ്യം സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായി ഉണ്ടായ എല്ലാ ചലനങ്ങളും ഉത്തരഭാരതത്തിൽ മാത്രമേ വളർന്നുവന്നുള്ളൂ. വിദേശീയാക്രമങ്ങളുടെ എല്ലാ അടികളും ഏല്ക്കേണ്ടിവന്നതു് ഉത്തരഭാരതത്തിന്നായിരുന്നു എന്നതത്രേ ഇതിന്നു കാരണം. എന്നാൽ, എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിൽ അവതരിച്ച ചില മഹാപുരുഷന്മാർ സംസ്കാര വികസനത്തിൽ തനതായ പങ്കു്

വഹിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ശങ്കരാചാര്യർ, രാമാനുജനിംബാദിത്യൻ, വല്ലഭാചാര്യൻ എന്നിവരുടെ പേരുകളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു. ദക്ഷിണഭാരതത്തിലാണ് ശൈവവൈഷ്ണവമതങ്ങളുടെ അടിത്തറ ഉറച്ചതു്.

നമ്മുടെ അന്തസ്സുറ്റ സംസ്കാരത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ശങ്കരാചാര്യക്ക് മഹത്തായ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഇവിടെ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാർശനിക വിചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ച് ചിന്തിയ്ക്കാൻ ഇടമില്ല. ശങ്കരാചാര്യരാണ് ഒന്നാമതായി മായാസിദ്ധാന്തം അവതരിപ്പിച്ചതെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. അദ്ദേഹം തന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ ഹിന്ദുമതത്തിലേയും ബുദ്ധമതത്തിലേയും നല്ല വശങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനം കൊടുത്തു.

വേദാന്തമതത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ ശങ്കരാചാര്യർ ഹിന്ദുമതത്തിലേയും ബുദ്ധമതത്തിലേയും നല്ല വശങ്ങളുടെ സത്ത് തന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ പിഴിഞ്ഞുചേർത്തു.

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസത്തിലും സമന്വയത്തിലും ശങ്കരാചാര്യക്ക് നിസ്തുല്യമായ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. രാമാനന്ദനും കബീറും, ദാദുവും നാനക്കും, തുക്കാരാമും ചൈതന്യമഹാപ്രഭുവും ശങ്കരാചാര്യരുടെ പാരമ്പര്യം തുടർന്നു മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയി.

ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വാധീനത വർദ്ധിച്ചു

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റുവശങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചിന്തിയ്ക്കുന്നതു് ആവശ്യമാണ്. വാസ്തുശില്പം നോക്കൂ.

ഇരുക്കൂട്ടരുടേയും സ്വാധീനത ഇതിനെയും സ്പർശിയ്ക്കാതിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ മധ്യയുഗത്തിലാണ്, ലോകത്തിലെ മഹാത്ഭുതങ്ങളിലൊന്നായ താജ്മഹൽ, ഷാജഹാൻ പണിചെയ്യിച്ചതു്. ഭാരതീയ വാസ്തുശില്പത്തിന്റെ ഒരു മഹാവിജയം തന്നെയാണിതു്.

ഭവന നിർമ്മാണ കലയുടെ പുരോഗതിയിൽ ഹിന്ദുക്കളും മുസൽമാന്മാരും സഹകരിച്ചു പോന്നു. ദക്ഷിണ ഭാരതത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, അവിടെയും അസംഖ്യം ക്ഷേത്രങ്ങളും മഠങ്ങളും ഉയർന്നു വന്നു. ബംഗാളി വൈഷ്ണവഗീതങ്ങളിലും കവിതകളിലും സ്വന്തം മാതൃക പുലർത്തി. ബംഗാളിലെ വൈഷ്ണവകാവ്യവും കലയും ഇസ്ലാമിനാൽ വളരെയേറെ സ്വാധീനിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

സമഭാവനയുടേയും സാഹോദര്യത്തിന്റേയും നീതി

ഇസ്ലാം ഈ ലോകത്തിന്റെ മതമാണെന്നു് ചുരുക്കിപ്പറയാം. പരലോക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സങ്കല്പങ്ങളിൽ അതു് മുഴുകിയിരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഹിന്ദുദർശനമാകട്ടെ, മുഴുവനും ഈശ്വരചിന്തകളെക്കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സാമൂഹ്യമായ ദോഷങ്ങൾ ദൂരികരിയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അതിന്നു് ശ്രദ്ധിയ്ക്കാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ ഇസ്ലാം പരലോകാഭിമുഖമായ ഹിന്ദുവിചാരധാരയെ കൂട്ടുകിയുലച്ചു കളഞ്ഞു. ജനങ്ങൾക്കു് നന്മ വരട്ടെ എന്ന ആംശസകളെക്കൊണ്ടും സന്ദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിറഞ്ഞതാണു് ഹിന്ദുമതമെങ്കിൽ, ഇസ്ലാം ജീവിതത്തിൽ സമഭാവനയ്ക്കും സാഹോദര്യത്തിനും വേണ്ടി നിലക്കൊണ്ടു.

ഈ സന്ദേശത്തെയാണു് ബംഗാളിലെ വൈഷ്ണവമതം തനതാക്കിയതു്. സൂഫികളുടേതുപോലെ വൈഷ്ണവരുടേയും മുഖ്യസന്ദേശം പ്രേമമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി അവിടത്തെ കലയിലും കവിതയിലും പ്രേമഭാവന ഊക്കേടോകുത്തിയൊഴുകി വന്നു. തങ്ങളുടെ ഈ മതത്തെയാകെ 'ലീല'യിൽക്രൂടിയാണു് അവർ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നതു്. ഇന്നും ബംഗാളിൽ അത്യന്തം ജനപ്രിയമാണു് ഈ 'ലീല'. സൂക്ഷ്മ

ത്തിൽ, ഇത് ഇസ്ലാമിന്റെ വിശുദ്ധരൂപത്തിലുള്ള സ്വാധീനതയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഇതിന്നു് മറെറാരു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു—ഹിന്ദുക്കൾ പുനർജ്ജന്മ വിശ്വാസികളായിരുന്നതിനാൽ, ഈ ജീവിതം നന്നാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, അടുത്ത ജന്മത്തിൽ സുഖം സിദ്ധിയ്ക്കുമല്ലോ എന്നു് വിചാരിച്ചിരുന്നു. ഇസ്ലാം പുനർജ്ജന്മത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ മനുഷ്യനിൽ വിശ്വസിച്ചു് അവന്നു് ഏറെറവും വലിയ സ്ഥാനം നല്കി.

ലീലയും രാമലീലയും

ബംഗാളിനേയും വൈഷ്ണവമതത്തേയും പററി മുമ്പേ ഒന്നു് സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ. ഇനി നമുക്കു് ഹിന്ദുമതം എങ്ങിനെ സരളവും സ്വാഭാവികവുമായ രൂപത്തിൽ ജനതയുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട എന്നു് നോക്കാം. ഇന്നു് നിങ്ങൾ 'രാമലീല' കാണാറുണ്ടല്ലോ. എന്താണിതു്? സ്പഷ്ടവും സരളവുമായ രീതിയിലുള്ള ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഒരു എത്തിനോക്കലാണു് ഇതു്. അതുതന്നെയാണു് ബംഗാളിലെ 'ലീല'യ്ക്കും ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ 'രാമലീല'യ്ക്കുമുള്ള മഹത്ത്വം. രാമായണവും മഹാഭാരതവും മററു പുരാണങ്ങളുമായി സാമാന്യ ജനങ്ങളെ അടുപ്പിച്ചതു് ഈ ഉപാധികളായിരുന്നു.

അക്ബറും മഹാഭാരതവും

ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ അനുയായികൾ മഹാഭാരതാദികളിൽ കാണിച്ചിരുന്ന താൽപ്പര്യത്തിന്നു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. മുഗൾ ചക്രവർത്തി അക്ബറെക്കുറിച്ചു് മുമ്പു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം ഒരിയ്ക്കൽ തന്റെ ഡർബാറിലെ പേരു കേട്ട അംഗവും മന്ത്രിയുമായ ബീർബലിനോടു് മഹാഭാരതത്തിന്നു് ഒരു ഉർദ്ദു രൂപം തയ്യാറാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ സംഭവം വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു് ഹുമയൂൺ കബീർ ഒരിടത്തു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്—മഹാഭാരതം തയ്യാറാക്കിയതിന്നു ശേഷം ബീർബൽ അക്ബറോടു് ചോദിച്ചുവത്രേ. "ദ്രൌപദിയ്ക്കു് അഞ്ചു് ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു് മഹാഭാരതത്തിൽ പറയുന്നതു്. പുതിയ മഹാഭാരത

ബംഗാളിൽ ചൈതന്യമഹാപ്രഭു പ്രേമത്തിനെ ഉപാധിയാക്കി വൈഷ്ണവമതത്തിന്നു് അടിത്തറ പാകി. അതിന്റെ നിഴലാണു് ഇന്നും 'ലീല'കളിൽ കാണുന്നതു്.

ത്തിലെ നായികയ്ക്കു് എത്ര ഭർത്താക്കന്മാർ വേണം, ബാദ്ഷായുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ?''

മുസൽമാന്മാരും പിന്നിൽപ്പെട്ടില്ല

ഇപ്പറഞ്ഞതു് തമാശയുടെ കാര്യമാണു്. ഹിന്ദുക്കളും തങ്ങളുടെ മതപരമായ കഥകളും നാടകരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, മുസൽമാന്മാക്കും ഇതാവശ്യമാണെന്നു് തോന്നി എന്നതാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ കാര്യം. ഹിന്ദുക്കളും രാമലക്ഷ്മണന്മാരുടെ കഥകളും എളുപ്പത്തിൽ ജനതയുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു് എത്തിച്ചപ്പോൾ, മുസൽമാന്മാർ ഹസ്സനേറയും ഹുസ്സൈനേറയും കഥകളും ഉപാധിയാക്കി ആശയങ്ങളും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഹനുമാൻ സാഗരലംഘനം ചെയ്തു് ലങ്കയിൽച്ചെന്നു് നഗരത്തിനു് തീവെച്ചുവെങ്കിൽ,

മുസൽമാന്മാരുടെ അമീർ ഉമിയ ഒരു കരയിൽനിന്നു് മറുകര യിലേയ്ക്കു് പറന്നുപോയി. മുസൽമാന്മാരുടെ ഈ 'പുന്ഥി' സമ്പ്രദായവും സാഹിത്യവും ഇന്നും ഗ്രാമങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചു പോരുന്നുണ്ടു്.

രാമകൃഷ്ണന്മാർ, ഹസ്സനും ഹുസ്സെനും

ഇങ്ങിനെ നാട്ടിലുടനീളം രാമകൃഷ്ണന്മാരുടേയും ഹസ്സ നേറയും ഹുസ്സെനേറയും കഥകൾ ജനങ്ങളുടെ നാക്കിൻ തുമ്പത്തു് കളിച്ചുതുടങ്ങി. ഇവയുടെ ആവിഷ്കരണത്തിൽ ധാരാളം മാറ്റങ്ങൾ വരാതിരുന്നില്ല. രാമലീലയും മുഹറവും— ലീലകൾ കളിയ്ക്കുമ്പോഴായാലും മണ്ഡപങ്ങൾ കെട്ടിയുണ്ടാ ക്കുമ്പോഴായാലും—ഹിന്ദുമുസ്ലീം ഐക്യത്തിന്റെ വിളംബര ങ്ങളായിരുന്നു. സംസ്കാരസമന്വയത്തിന്റെ ഒരു സുന്ദര രൂപമായിരുന്നു ഇതു്. ഹിന്ദുക്കൾ മുസൽമാന്മാരുടേയും മുസൽമാന്മാർ ഹിന്ദുക്കളുടേയും പുണ്യോത്സവാഘോഷങ്ങ ളിൽ തുറന്ന നിലയ്ക്കു് പങ്കെടുത്തുതുടങ്ങി. ഇതേമാതിരി ചിത്രകല, സംഗീതം, ഭാഷ, വസ്ത്രധാരണരീതി എന്നി ങ്ങിനെ എല്ലാറ്റിലും മാറ്റങ്ങൾ വന്നു—ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഭാരതീയമായ സാംസ്കാരികൈക്യത്തിന്നു് തെളിവുകൾ കി ട്ടുന്നു.

മഹാത്മാഗാന്ധി ഈ ഐക്യത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു് പറയുന്നതു് കേൾക്കുക: "ക്രിസ്തുവും മുഹമ്മദും ബുദ്ധനും നാനാക്കും കബീറും ചൈതന്യനും ശങ്ക രാചാര്യരും ദയാനന്ദനും രാമകൃഷ്ണനും, വലിയ സ്വാധീനത ചെലുത്തി ആയിരക്കണക്കിന് ആളുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ ഒരേ തരത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയവരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു."

പർദ—"ക്രൂരമായ കാടൻ ആചാരം....."

നമ്മുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ ഈ ഭാഗം ഇനി അവ സാനിപ്പിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങ ളുടെ സാംസ്കാരികമായ ഐക്യത്തിന്നു് സഹായിയ്ക്കുന്ന പല നന്മകളും വന്നുചേർന്നിരുന്നെങ്കിലും, ഈ കാലത്തു് നമ്മുടെ പുരോഗതിയുടെ മുമ്പിൽ വിലങ്ങുതടിയായി നിൽക്കുന്ന ഒരു

സംഗതി ഉണ്ടായി. പർദ്ദാ സമ്പ്രദായംതന്നെ. മുഗൾ ഭരണകാലത്താണ് ഈ ആചാരത്തിന്ന് വേരോടിക്കിട്ടിയതു്. അന്ന് സ്ത്രീകളെ പർദയ്ക്കകത്ത് മറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഈ അനാചാരത്തെ കഠിനമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഗാന്ധിജി പറയുന്നു: "ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയായിട്ടാണ് ജനിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, പുരുഷന്മാരുടെ ഈ മിരട്ടിനെതിരായി ഞാൻ വിപ്ലവം നടത്തുമായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ വെറും കളിക്കോപ്പുകളാണെന്നോ!"

അദ്ദേഹം ഇതേ കാര്യത്തെപ്പറ്റി തുടർന്നെഴുതി: "പുരുഷന്മാർ ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകളോട് ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിയ്ക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഇതു് ഒരു ക്രൂരമായ കാടൻ ആചാരമായി എനിയ്ക്ക് തോന്നുന്നു. ഇതു് ആരംഭിച്ച കാലത്ത് എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരുന്നാലും, ഇന്ന് ഇതു് ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ് നിഷ്പ്രയോജനമായ്ക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. രാജ്യത്തിന്ന് പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്ത നാശമാണ് ഇതുകൊണ്ട് വരുന്നതു്."

ആധുനിക യുഗത്തിന്റെ പുതിയ വെളിച്ചം

മുഗളന്മാരുടെ നക്ഷത്രങ്ങൾ അസ്തമിച്ചു കഴിയും മുമ്പു തന്നെ ഊക്കേറിയ വിദേശീയാക്രമണങ്ങൾ തുടങ്ങി. ഒടുക്കം ഇംഗ്ലീഷുകാർ രാജ്യത്തെ അടിമപ്പെടുത്തി. അവരോടൊപ്പം തന്നെ പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരവും സംസ്കാരവും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രബലമായ കുതിച്ചുകയറ്റവും വന്നുചേർന്നു. ഭാരതീയ സമുദായത്തിന്റെ അടിത്തറതന്നെ ഇളകിക്കുലുങ്ങി. അപ്പോൾ ഈ മുദ്രാവാക്യം കേൾക്കായി: "വൈദിക സംസ്കാരം വീണ്ടും കൈക്കൊള്ളുക."

പക്ഷേ, ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾക്ക് സമസ്ത ലോകത്തിനുമെതിരായി തലയുയർത്തി നില്ക്കേണ്ടിവരും. ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ നോട്ടം എതിരിട്ട് നില്ക്കേണ്ടിവരും— ലോകം നിങ്ങളെ സംഹാരദൃഷ്ടിയോടെ നോക്കിയാലും കുലുങ്ങരുത്."

നമ്മുടെ ചരിത്രയുടെ മൂന്നാം ഭാഗം നമുക്ക് ഗാന്ധിജിയുടെ സ്വപ്നത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങാം. സമസ്തഭാരതീയരേയും മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് തന്റെ ഹൃദയത്തേയും മസ്തിഷ്കത്തേയും ഗാന്ധിജി ആ സ്വപ്നംകൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചു. ഇന്ന് നാം ജീവിയ്ക്കുന്ന ഈ യുഗം തികച്ചും വൈജ്ഞാനികമായ, ഭൌതികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ യുഗമാകുന്നു. ചന്ദ്രനിൽച്ചെന്ന് കുടിയേറിപ്പാർക്കാമെന്നാണ് നമ്മുടെ ആശ. കൊള്ളാം, നിങ്ങളും ഗാന്ധിജിയുടെ സ്വപ്നം ഒന്ന് കണ്ടു നോക്കൂ.

ഗാന്ധിജിയുടെ സ്വപ്നത്തിലെ ഭാരതം

ഗാന്ധിജിയ്ക്ക് മാത്രമേ ഇത്തരമൊരു സ്വപ്നം കാണാനൊക്കൂ: "ദരിദ്രരിൽ ദരിദ്രർക്കുപോലും ഈ രാജ്യത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ വലിയ പങ്കുണ്ടെന്ന് സ്വയം അനുഭവപ്പെടത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള ഒരു ഭാരതം ഞാൻ കെട്ടിപ്പടുക്കും. ധനികരും ദരിദ്രരുമില്ലാത്ത ഒരു ഭാരതമാണ് സൃഷ്ടിയ്ക്കേണ്ടതു്—എല്ലാ സമുദായങ്ങളും പൂർണ്ണമായി ഒത്തിണങ്ങി ജീവിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭാരതം. വൈദേശീകവും സ്വദേശീയവും തമ്മിലുള്ള എല്ലാ ഭേദഭാവനകളേയും ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് എന്റെ സ്വപ്നത്തിലെ ഭാരതം."

ആധുനികയുഗത്തിലേയ്ക്ക്

ഇങ്ങിനെ നാം ആധുനികയുഗത്തിന്റെ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ നില്ക്കുകയാണ്. ഭാരതത്തിന്നു് യൂറോപ്പുമായി ആദ്യം സമ്പർക്കമുണ്ടായതിനെപ്പറ്റി അറിയണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് ചില നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിട്ട് 1498

കാലത്ത് ചെന്നെത്തേണ്ടി വരും. അന്നാണല്ലോ വാസ്കോ ഡഗാമ ഭാരതത്തിൽ വന്നത്.

പോർച്ചുഗീസുകാർ നശിച്ചു....

ഭാരതത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ഒരിയ്ക്കൽ കണ്ടെത്തിയതോടേ യൂറോപ്യന്മാർ തുടച്ചയായി വരാൻ തുടങ്ങി. പോർച്ചുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും ബ്രിട്ടീഷുകാരും വന്നു. ഒന്നാമതായി വന്നതും, ഒന്നാമതായി നശിച്ചതും പോർച്ചുഗീസുകാരായിരുന്നു. അവർ വേഗത്തിൽ നശിയ്ക്കാനുള്ള മുഖ്യകാരണം അവരുടെ മതപരമായ അസഹിഷ്ണുതതന്നെ. അവർ ഭാരതീയ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തതുപോലും കത്തോലിക്കമതം വികസിപ്പിയ്ക്കണമെന്ന ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. അവരുടെ പതനത്തിന്ന് വേറെയും കാരണങ്ങളില്ലാതിരുന്നില്ല.

ഡച്ചുകാർ നശിച്ചു....

അവരെത്തുടന്ന് തുലഞ്ഞുപോയത് ഡച്ചുകാരാണ്. ഭാരതത്തിലെ വ്യാപാരത്തെ കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കാനായിരുന്നു അവർ ഇച്ഛിച്ചതു്. ഇതു് സംബന്ധിച്ച് അവർക്ക് ഇംഗ്ലീഷുകാരോടും ഫ്രഞ്ചുകാരോടും ഏറെമുട്ടേണ്ടി വന്നു. ഈ ഏറെമുട്ടലിൽ അവക്ക് ഉറച്ചു നില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും മാത്രം ബാക്കിയായി. മൂഗളന്മാരുടെ അംഗീകാരത്തോടേ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇവിടെ വേരുറപ്പിച്ചു. ഫ്രഞ്ചുകാക്ക് ഇതുപോലെ വേരുറപ്പിയ്ക്കാൻ സൗകര്യം കിട്ടിയില്ല. ഭാരതത്തിൽ സാമ്രാജ്യം ഉറപ്പിയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നതാനും ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ആഗ്രഹം.

അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളും തകർന്നു

അവരുടെ ഈ സ്വപ്നം സ്വപ്നമാത്രമായി കലാശിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ കുറച്ചു നാൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെ അവരെ അമ്പേ പരാജയപ്പെടുത്തി. ഈ പരാജയം ഇംഗ്ലീഷുകാക്ക് തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിയ്ക്കാനും, ഫ്രഞ്ചുകാരെ വഴിയിൽ നിന്ന് തീരെ മാറിക്കളയാനും ഇടയാക്കി.

നിങ്ങൾക്ക് അത്ഭുതം തോന്നുന്നുണ്ടാവും, ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികൈക്യത്തെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ, ചരിത്രത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ എന്തിനു് പൊങ്ങി വരുന്നു എന്നു്. പക്ഷേ, ചരിത്രത്തിലെ പാതോത്ഥാനങ്ങളും ആളുകളുടെ വരവും പോക്കും അവർ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനതയും മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നാൽ സാംസ്കാരികവശത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച നിങ്ങൾക്ക് തികച്ചും രസകരമോ സുഗ്രഹമോ ആവുകയില്ല. അതാണു് ചരിത്രത്തിന്റെ ആവശ്യം.

ഇംഗ്ലീഷുകാർ യജമാനന്മാരായി

ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വിജയത്തിന്നു് എന്തായിരുന്നു കാരണം? ഭാരതീയ ശക്തികൾക്ക് എന്തുകൊണ്ടു് ഇവരുടെ പ്രഭാവത്തെ ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല?

ഇംഗ്ലീഷുകാർ എങ്ങിനെ വിജയിച്ചു?

കാരണങ്ങൾ മുഖ്യമായും മൂന്നായി വിഭജിയ്ക്കാം. ഒന്നാമതു് മുഗളന്മാരുടെ പതനകാലത്തു് അവരുടെ സ്ഥാനം ഏറെറടുക്കാവുന്ന മറെറാരു ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1761-ൽ മൂന്നാം പാനിപത്തു് യുദ്ധം നടന്നപ്പോൾ, ഊക്കോടെ മുന്നേറുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ തക്ക ശക്തി മുഗളന്മാക്കോ മറാത്തികൾക്കോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തെക്കും പടിഞ്ഞാറും അഗാധസമുദ്രങ്ങളാണെങ്കിലും, ഭാരതീയർ നാവിക സൈന്യബലം വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതാണു് രണ്ടാമത്തെ കാരണം. ഇംഗ്ലീഷുകാരാകട്ടെ, ഈ വിഷയത്തിലും ഭാരതീയരേക്കാൾ വളരെയധികം പുരോഗമിച്ചിരുന്നു. വൈജ്ഞാനികമായി ഇംഗ്ലീഷുകാർ നേടിയ പുരോഗതിയാണു് മൂന്നാമത്തേതും പ്രബലവുമായ കാരണം.

ഇങ്ങിനെയാണു് അവരുടെ വിജയങ്ങൾ തുടങ്ങിയതു്. ഭാരതീയർ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ലെന്നു് കരുതരുതു്. ശ്രമിയ്ക്കുകയുണ്ടായി; പക്ഷെ, ഭാരതത്തിലെ ഭരണാധികാരികൾ വിദേശിയരെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ യോജിച്ചു് ഒരു മുന്നണിയായി നിന്നില്ല. ഇതു് വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ ഒരു വലിയ നിർഭാഗ്യമായിരുന്നു.

ഹൈദരും ടിപ്പുവും വല്ലിന് മൂച്ച് കൂട്ടി

ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിൽ മൈസൂരിലെ ഹൈദരാലിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീരപുത്രൻ ടിപ്പുവിന്റേയും മുമ്പിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാക്ക് കുറെ കടുത്ത പാഠങ്ങൾ പഠിയ്ക്കേണ്ടി വന്നു. ഇവക്ക് നിസാമിനെപ്പോലെയും മറാത്തികളെപ്പോലെയുമുള്ള ഭരണാധികാരികളുടെ സഹകരണം സിദ്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം തീരെ മാറിപ്പോകുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, അതുണ്ടായില്ല. ഹൈദരിനും ടിപ്പുവിനും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ഏറെക്കാലം പെരുത്തുനില്ക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇരുപതു കൊല്ലത്തിന്നകം ഇവരുടെ പെരുത്തുനില്പ് അവസാനിച്ചു.

ഇവരെപ്പോലെത്തന്നെ പ്രബലരായിരുന്ന മറാത്തികളും; കഷ്ടകാലത്തിന് അവരും ഒറ്റതിരിഞ്ഞു നിന്നു. വാറൺ ഹേസ്റ്റിങ്സ് വളരെ മുമ്പേതന്നെ മറാത്തികളെ ആക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. മൈസൂരിന്റെ പതനത്തിന്നു ശേഷം ഇംഗ്ലീഷുകാക്ക് ഇവരെ തോൽപ്പിയ്ക്കാൻ എളുപ്പം കിട്ടി. ചുരുക്കത്തിൽ 1800-നും 1820-നും ഇടയ്ക്ക് മഹാരാഷ്ട്രശക്തിയുടെ സൂര്യനും അസ്തമിച്ചു.

ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുന്നോട്ടുതന്നെ

ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വിജയങ്ങൾ എങ്ങിനെയെങ്ങിനെ മുന്നോട്ടു പോയി എന്നതു തികച്ചും ശ്രദ്ധിയ്ക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്. 1757-ലെ പ്ലാസിയുദ്ധത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മുന്നേറ്റം തുടങ്ങി. തുടന്ന് റോബർട്ട് ക്ലൈവ് ബംഗാളും ബീഹാറും ഒറീസ്സയും കയ്യിലാക്കി. പിന്നീട്, വാറൺ ഹേസ്റ്റിങ്സ്, കാറൺവാലിസ് പ്രഭു, വെല്ലസ്ലി, ഡൽഹൗസി, മിൻടോ മുതലായ ഗവർണ്ണർ ജനറൽമാർ പലതരം ഉപായങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് ഭാരതം മുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പിടിയിലൊതുക്കി.

'57-ലെ മഹത്തായ വിപ്ലവം

1857 കാലമായപ്പോഴേക്കും ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കെതിരായി ഭാരതീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന അസന്തൃപ്തിയുടെ ചഷകം നിറഞ്ഞു

കവിഞ്ഞിരുന്നു. വലിയൊരു വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കമ്പനി പിരിച്ചു വിട്ട് ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണം ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തി ഏറ്റെടുത്തു. 1858-ൽ വിക്ടോറിയാ മഹാറാണി ഭാരത സമ്രാജ്ഞിയായി പ്രഖ്യാപിയ്ക്കപ്പെട്ടു.

വിപ്ലവം ഗതി മാറ്റി

ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭാരതത്തിന്റെ ഗതി പെട്ടെന്ന് മാറ്റിക്കളഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇതിന്റെ കിരീടം ലോർഡ് മെക്കോളേയുടെ ശിരസ്സിലാണ്. ദേശീയ ഭാവനകൾ ഭാരതീയ ഹൃദയങ്ങളിൽ വേരോടിത്തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്തുതന്നെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി— 1885-ൽ ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് രൂപം പൂണ്ടു. മിൽ, റൂസ്സോ, മെസിനി, എബ്രഹാം ലിങ്കൺ മുതലായ പാശ്ചാത്യ ചിന്തകന്മാർക്കു പുറമേ, കമാൽപാഷ, ഇക്ബാൽ തുടങ്ങിയ ഏഷ്യയിലെ മഹാപുരുഷന്മാരും ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദേശഭക്തിപരമായ ഭാവനകൾ ഇളക്കിവിട്ടു. കത്തുന്ന തീയിൽ നെയ്യൊഴിയ്ക്കുംപോലെ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഒരു ചെയ്തി ഈ ദേശീയ ഭാവനകളെ ആളിക്കത്തിച്ചു—അതാണ് ബംഗാൾ വിഭജനം.

അടിമത്തത്തിന്റെ ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിപ്പോയി

കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ഊക്കിലാണ് പിന്നീട് സംഭവങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോയതു്. ഒടുക്കം നാം അടിമത്തത്തിന്റെ ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയുന്ന ആ കാലവും വന്നു. 1947 ആഗസ്റ്റ് 15 നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പാവന ദിനമത്രേ.

ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള എത്തിനോട്ടത്തിനു ശേഷം വീണ്ടും സംസ്കാരത്തിലേയ്ക്ക്!

വരൂ, നമുക്ക് നമ്മുടെ ചിന്തയുടെ വിട്ടുപോയ കണ്ണി പിൻതുടരാം. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇവിടെ വേരുറപ്പിച്ചു; പക്ഷേ അതു് അനീതിയുടേയും മൃഗീയവാസനകളുടേയും സഹായ

ത്തോടെയായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ യൂറോപ്യൻ ഭരണത്തെക്കുറിച്ച് ഗാന്ധിജി എഴുതി:

"ഇന്നത്തെ യൂറോപ്പ് ദൈവത്തിന്റേയോ മനുഷ്യത്വഭാവനയുടേയോ പ്രാതിനിധ്യമഹിയ്ക്കുന്നില്ല, പൈശാചികത്വത്തിന്റെ മാതൃകയാണത് എന്ന് ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. പിശാച് തന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ ദൈവത്തിന്റെ പേരുമായി വരുമ്പോൾ, അതിന്റെ വിജയം അതിഭയങ്കരമായിരിയ്ക്കും."

ക്രിസ്തുമതത്തിനോട് വെറുപ്പില്ല

ഭാരതീയരെ അടിമകളാക്കി ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന യൂറോപ്യന്മാരുടെ ക്രിസ്തുമതത്തിനോട് ഗാന്ധിജിയ്ക്ക് വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ധരിയ്ക്കരുത്. അദ്ദേഹം വലിയ ആദരവോ

ഇംഗ്ലീഷുകാരാണ് നമ്മെ അടിമകളാക്കിയത്; അവരാകട്ടെ, ക്രിസ്ത്യാനികളുമാണ്. എന്നാൽ യേശുമിശിഹായുടെ ഉപദേശങ്ങളെ ഗാന്ധിജി ആദരിച്ചിരുന്നു.

ടുക്കുടി പറയുന്നു: "ഏതു തരത്തിലും 'ഗിരിപ്രഭാഷണ'ത്തിന്റെ രസധാരകളും നിങ്ങളും പൂർണ്ണമായി ആസ്വദിയ്ക്കുക

ന്നെ വേണം. അതിലെ ഉപദേശങ്ങൾ നമ്മിലോരോരുത്തക്കും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്.''

ഇങ്ങിനെ പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരം ഭാരതീയ സമുദായത്തിന്റെ സമസ്ത വശങ്ങളിലും പരിവർത്തനം വരുത്തി. ഇതിന്റെ ഫലമായി, നൂറ്റാണ്ടുകളായിട്ട് നിദ്രാലഹരിയിൽപ്പെട്ടിരുന്ന ഭാരതീയർ ഉണർന്ന് മുറിനിവർന്നുതുടങ്ങി: അവർക്ക് ചൈതന്യം വന്നുതുടങ്ങി. അവർ സ്വന്തം രീതിയിൽ ഏഷ്യയിൽ മുഴുവൻ ഒരു പുതിയ വെളിച്ചത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ പ്രസരിപ്പിയ്ക്കുകയായി.

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ശക്തി

സിന്ധുതീരപരിഷ്കാരത്തിന്റെ കാലം മുതല്ക്ക് ഇന്നുവരെ ഈ രാജ്യത്ത് അനവധി ആളുകൾ വന്നു, പലപല സംസ്കാരങ്ങൾ വന്നു, പരിഷ്കാരങ്ങൾ വന്നു. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ആര്യന്മാരും തുർക്കികളും മംഗോളിയരും അഫ്ഘാൻകാരും മുഗളന്മാരും മറ്റു പലരും വന്നു. എല്ലാവരും ഇവിടെ വന്ന് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. വലിയൊരതിർത്തി വരെ ഇവരെല്ലാം ഹിന്ദുമതത്താൽ സ്വാധീനിയ്ക്കപ്പെട്ടു; കാരണം, ഹിന്ദുമതംതന്നെയാണ് ഭാരതവർഷത്തിന്റെ മതപരവും സാംസ്കാരികവുമായ മുഖ്യ ധാര.

എന്നാൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പ്രഭാവം യൂറോപ്യന്മാരെ സ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തികച്ചും പരമാർത്ഥമായി അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ഹുമയൂൺ കബീർ ഇതിനെക്കുറിച്ചെഴുതി: ''ഭാരതത്തിന്ന് ഇടംപ്രഥമമായി തുല്യനിലയിലുള്ള, വഴങ്ങാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറിനില്ക്കുന്ന ഒരു പരിഷ്കാരവുമായി എതിരിടേണ്ടിവന്നു. യൂറോപ്യന്മാർക്ക് സ്വാധീനത ചെലുത്താനേ അറിയൂ; സ്വാധീനത കൈക്കൊള്ളാനറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാരതീയരാകട്ടെ, ആരെയെങ്കിലും സ്വാധീനിയ്ക്കണമെന്നോ സ്വാധീനിയ്ക്കപ്പെടണമെന്നോ ഇച്ഛിച്ചില്ല.

പരസ്പരം മുഖം തിരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരേ സ്ഥലത്തു് രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾക്ക് നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് നി

ങ്ങൾക്ക് നന്നായി അറിയാമല്ലോ. കുറച്ചൊക്കെ രണ്ടും പരസ്പരം സ്വാധീനിയ്ക്കപ്പെട്ടും. ഇവിടെ രസം അതല്ലാ ഇംഗ്ലീഷുകാർ വ്യാപാരത്തിനാണ് വന്നതു്. എന്നിട്ട് യജമാനന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഇന്ത്യക്കാരും തമ്മിൽ സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങൾ

വ്യാപാര ദൃഷ്ട്യാ വിചാരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഇന്ത്യക്കാരും തമ്മിൽ ഏർപ്പെട്ടുറച്ചു പോയ സാമ്പത്തിക ബന്ധം ജനങ്ങളിൽ വലിയ സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇംഗ്ലീഷുകാർ വന്ന് പരോക്ഷരൂപത്തിൽ നമ്മെ സാമൂഹ്യ ബോധവന്മാരാക്കി. അതിനു മുമ്പ് നാം സമൂഹത്തിനു നേരെ കണ്ണടച്ചു കഴിയുകയായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് വളരെക്കാലമായി നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് പ്രചരിച്ചിരുന്ന അയിത്താചാരം നോക്കൂ. ഇതു് ആരെങ്കിലും ശ്രദ്ധിയ്ക്കുകയോ, ഇതിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തണമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തില്ലല്ലോ.

അയിത്തം ഏറ്റവും വലിയ കളങ്കം

പിൽക്കാലത്ത് ഗാന്ധിജി ഇതിനെതിരായി തീക്ഷ്ണമായി ശബ്ദമുയർത്തി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ നെറ്റിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ കളങ്കമാണ് അയിത്തമെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഈ വഷളത്തം ഇനിയുംവെച്ചു പുലർത്തിയാൽ നാം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പരിഹാസ്യരായ്ത്തീരും. ഇത്തരം അനാചാരം പുലർത്തുന്ന മതത്തെ സമസ്തലോകവും നിന്ദിയ്ക്കും. ഈ ഉരക്കല്ലിൽ നമ്മുടെ കൊള്ളരുതായ്മ വെളിപ്പെട്ടാൽ ഹിന്ദുമതവും ഹിന്ദുക്കളും നശിച്ചുപോകും."

ഏതായാലും, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണമാണ് സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒരുതരം ചലനമുണ്ടാക്കിയതു്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നു പോന്ന നമ്മുടെ സാമുദായിക വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കയ്യിൽ

വലിയ ഉലച്ചിൽ തട്ടി. ഇതിനിടയ്ക്കുതന്നെ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷണറിമാർ ഭാരതത്തിലേയ്ക്കു വരാനും തുടങ്ങി.

വൈജ്ഞാനികവികാസത്തിന്റെ സ്വാധീനത

ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കാര്യമാണല്ലോ പറഞ്ഞു വരുന്നതു്. ഇവരുടെ ഏറ്റവും മഹത്തായ സംഭാവന ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ രൂപത്തിലായിരുന്നു. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഈ പുതിയ വെളിച്ചം ഭാരതീയ ജനതയുടെ ജീവിതരീതിയിലും വിചാരധാരയിലും വലിയ പരിവർത്തനം വരുത്തി. രാജ്യത്തിലെ വിവിധ തുറകളിൽപ്പെട്ട ആളുകൾ അനായാസമായി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ഒത്തുചേരാൻ തുടങ്ങി. തെക്കും വടക്കുമുള്ള ജനങ്ങൾ ധാരാളമായി സമ്പർക്കത്തിൽ വന്നതോടെ, തെറ്റിദ്ധാരണകളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും കുറെ നീങ്ങിക്കിട്ടി. ഈ കാര്യങ്ങൾ നാഗരിക ജനതയെ മാത്രമല്ല, ഗ്രാമീണജനതയേയും സ്വാധീനിച്ചു.

ഈ ധാരകളുടെ ഇടയ്ക്കു് നവീന ഭാരതം പിറക്കുകയായിരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയതയുടെ ചൈതന്യം

പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി വരുന്നതിനു മുമ്പ് രാഷ്ട്രീയ ബോധം നമ്മെ തീണ്ടിയിരുന്നതേ ഇല്ല. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ഭാരതത്തെ ഒരു രാഷ്ട്രമായി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകൾ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വളർത്തി. ഇതോടുകൂടി ഭാരതീയരുടെ ഇടയിൽ വിപ്ലവകരങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ വന്നു തുടങ്ങി.

മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പുതിയ തലമുറക്കാർ, വിശേഷിച്ചും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ, ലോകത്തിലെ വിശിഷ്ടചിന്തകളും ആദർശങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെട്ടു പോന്നു. ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ആദർശങ്ങൾ അവരെ ഇളക്കിമറിച്ചു. 'സ്വാതന്ത്ര്യം സമത്വം, സാഹോദര്യം' എന്നിവയാണ് ഈ ആദർ

ശങ്ങൾ. ഭാരതീയർ മാത്രം എങ്ങിനെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധ വാന്മാരാകാതിരിയ്ക്കും!

ഇവിടുന്നാണ് ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയതയുടെ ഉദയം. മുത ലാളിത്തത്തിന്റെ കനത്ത ഭാരത്തിനു കീഴിൽ, പതുക്കെ പ്പതുക്കെ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത വളർന്നുവന്നു. ആദ്യമാദ്യം രാഷ്ട്രീയതയ്ക്ക് വഴി തെളിഞ്ഞുകിട്ടിയിരുന്നില്ല.

വിദേശങ്ങളിലെ ചില സംഭവങ്ങൾ

ഈയിടയ്ക്കുതന്നെ പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അ ടിത്തറയാകെ കുലുക്കിയ ചില സംഭവങ്ങൾ ഭാരതത്തിനു പു റത്ത് നടന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധവും റഷ്യയിലെ സോ ഷ്യലിസ്റ്റും വിപ്ലവവുമാണ് ഇവയിൽ മുഖ്യം. ഇന്നേവരെ ഒരുപിടി മുതലാളികളുടെ കീശയിൽ ഒതുക്കിവെച്ചിരുന്ന ധനം സാമാന്യജനതയുടെ ഹിതത്തിനും ഉപയോഗപ്പെട്ടു ത്താമെന്ന് ഈ സംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സി ലായി.

ഇതോടൊപ്പംതന്നെ, ചുറ്റുമുള്ള അസന്തൃപ്തിയെ അ ധികം അഗാധവും തീക്ഷ്ണവുമാക്കിത്തീർത്ത ചില സംഗതി കളും ഭാരതീയ സമുദായത്തിലും വന്നുചേർന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭരണനയത്തിൻ ഫലമായി തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. രാജ്യം അതിവേഗത്തിൽ ദരിദ്രമായി വരികയായിരുന്നു.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ തരംഗങ്ങൾ

ഇതിന്റെയെല്ലാം പരിണാമമായി ഒരു നവോത്ഥാന ത്തിന്റെ പ്രബലതരംഗങ്ങൾ നാട്ടിലുടനീളം അടിച്ചു. മുമ്പിൽ വരുന്നതെന്തായാലും സഹിയ്ക്കുകയും സ്വീകരിയ്ക്കു കയുമാണ് മുമ്പ് ഭാരതീയർ ചെയ്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ പഴയ പൂടയും ചിറകും അതി വേഗത്തിൽ കൊഴിഞ്ഞുവീഴാൻ തുടങ്ങി. എവിടെ നോക്കിയാ ലും അസന്തൃപ്തിതന്നെ. പുതിയൊരു സമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കു ന്നതിൽ മുഴുകിയിരിയ്ക്കുയാണ് ജനങ്ങൾ എന്നു വ്യക്തമായി.

ഇപ്പോൾ ഒരു പുതിയ കാര്യവുംകൂടി മുന്നിലെത്തി. മനു ഷ്യൻ പ്രകൃതിശക്തികളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങിയിരി

യുന്നു. ശാസ്ത്രീയ വികാസത്തിലൂടെയാണ് ഇതു സാധിച്ചിരുന്നതു്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആളുകൾക്കു സ്വന്തം സംസ്കാരത്തിലും പാരമ്പര്യങ്ങളിലും ഉലഞ്ഞു കൂടുങ്ങിക്കിടക്കുക സാധ്യമല്ല. ഇതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു് ജനങ്ങൾ സാമൂഹ്യനീതിയ്ക്കുവേണ്ടി വാദിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

രാജാറാം മോഹൻറായ്

ഈ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കൊടി ഉയർത്തിക്കെട്ടിയവരിൽ രാജാറാം മോഹൻറോയ് നിസ്തുല്യനത്രേ. അദ്ദേഹം ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തേയും ഐക്യത്തേയും ശക്തിയായി പ്രചരിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അനുകൂലിച്ചു് ആദ്യമായി ശബ്ദമുയർത്തിയ—പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് നേടേണ്ടതു് നേടാൻ ഭാരതീയർ മടിയ്ക്കരുതെന്നു ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞ—ഒന്നാമത്തെ ഇന്ത്യക്കാരനാണ് അദ്ദേഹം. ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം, പേഴ്സ്യൻ, അറബിക്, ലാറ്റിൻ, ഹിബ്രു മുതലായ ഭാഷകളും പഠിച്ചു.

പാശ്ചാത്യവും ഭാരതീയവുമായ സംസ്കാരങ്ങളുടെ വിശുദ്ധമായ ഒരു സമന്വയമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ഇസ്ലാമും ക്രിസ്തുമതവും അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ വിചാരങ്ങൾക്ക് അടിക്കല്ലിട്ടതു്. പുതിയൊരു സമൂഹത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനുതകുമാറ്, സമൂഹത്തിൽ പടർന്നുപിടിച്ച ദുരാചാരങ്ങളേയും കൊള്ളരുതായ്മകളേയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു.

'സതി' എന്ന ദുരാചാരം ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണെന്നതിൽ നമുക്ക് അഭിമാനം കൊള്ളാം. ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുടെ സ്ഥാപകനും പിതാവും അദ്ദേഹമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് അനേകം വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുമായി ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ഭാരതീയ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ ജനങ്ങ

ളിൽ രാഷ്ട്രീയബോധം വളർത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സ്വാധീനത

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മിൽ എന്തുമാത്രം സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഗുരുദേവ് രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ ഈ വാക്കുകളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകും: "എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി ബംഗാളിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ പരിഷ്കൃതജനങ്ങൾ സമൂഹത്തിലെ ദുഷിച്ച പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കെതിരായി വിപ്ലവഭാവനകൾ ഉൾക്കൊണ്ടു; സമൂഹത്തിലെ നിശ്ചിത രീതികളുടെ സ്ഥാനത്ത്, നമ്മൾ, 'സിവിലിസേഷൽ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാക്ക് കുറിയ്ക്കുന്ന ആദർശങ്ങളെ ആത്മസാൽക്കരിച്ചു."

മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരിയ്ക്കൽ പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾക്ക് സമസ്തലോകത്തിന്നുമെതിരായി തല ഉയർത്തിപ്പിടിയ്ക്കേണ്ടിവരും, നിങ്ങളൊറയ്ക്കായാലും ശരി. ലോകം നിങ്ങളെ ഹിംസ്രദൃഷ്ടിയോടേ നോക്കിയേയ്ക്കാം; ആ നോട്ടം ധീരമായി നേരിടണം. പിന്മാറരുതു്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള ആ ചെറിയ വസ്തുവിൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിയ്ക്കുക—മിത്രങ്ങളേയും പത്നിയേയും എല്ലാവരിനേയും ത്യജിച്ചിട്ടും, നിങ്ങൾ

'സ്വാതന്ത്ര്യം എന്റെ ജന്മാവകാശമാണ്' എന്ന് ഗർജ്ജിച്ച ബാലഗംഗാധരതിലകനെ ആരാണറിയാത്തതു്?

എന്തിനുവേണ്ടി ജീവിയ്ക്കുന്നു, എന്തിനുവേണ്ടി മരിയ്ക്കാൻ തയ്യാറാവണം എന്നു് നിങ്ങളോടു് പറയുന്ന ആ വസ്തുവിൽ.''

'സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയേ അടങ്ങൂ'

'ഭയപ്പെടരുതു്!' ഈ സുശക്തമായ വിചാരത്തോടുകൂടിയാണു് ഭാരതത്തിലെ വിഭിന്നങ്ങളായ പരിഷ്കരണപ്രക്ഷോഭങ്ങളാരംഭിച്ചതു്. ഭാരതീയക്കു് എത്രമാത്രം ധൈര്യം കൈവന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നെന്നു് ബാലഗംഗാധരതിലകന്റെ ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കാം: ''സ്വാതന്ത്ര്യം എന്റെ ജന്മാവകാശമാണു്, ഞാനതു് നേടിയേ അടങ്ങൂ.''

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു മുന്നോട്ടു വന്നതെല്ലാം പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനതയായിരുന്നു. നമ്മുടെ ചിന്തകളുടെ സീമകൾ വളർന്നു പോയി. രാജാറാം മോഹൻറായിയെപ്പറ്റി കേട്ടല്ലോ. അദ്ദേഹമാണു് ബ്രഹ്മസമാജം സ്ഥാപിച്ചതു്. ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാരദർശനങ്ങളെ ശരിയ്ക്കും ഓർത്തുകൊണ്ടുതന്നെ, ഈ ബ്രഹ്മസമാജക്കാർ, സമൂഹത്തിൽ സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചു.

അന്ധമായ സാമൂഹ്യ പാരമ്പര്യങ്ങളോടു് എല്ലാവരുടെ മനസ്സിലും ശക്തിയായ എതിർപ്പു് വളർന്നു വന്നു. പരിഷ്കരണ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ഒരു വശത്തു് മാലിന്യങ്ങൾ നീക്കി സമൂഹത്തെ ശുദ്ധീകരിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, മറുവശത്തു്, ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ സമന്വയത്തിനുവേണ്ടിയും ഉദ്യമിച്ചു.

'വേദങ്ങളിലേയ്ക്കു് മടങ്ങുക'—ദയാനന്ദൻ

ബ്രഹ്മസമാജത്തിനു പുറമേ മറെറാരു പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനവും ശക്തിയോടുകൂടി വളർന്നുവന്നു. അതാണു് ഗുജറാത്തിലെ ഒരു മഹാപുരുഷനായ സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതിയുടെ ആര്യസമാജം. അദ്ദേഹം മുഴക്കിയ അവിസ്മരണീയമായ മുദ്രാവാക്യം 'വേദങ്ങളിലേയ്ക്കു് മടങ്ങുക' എന്നായിരുന്നു. ഹിന്ദുസമുദായത്തെ ഇസ്ലാം-ക്രിസ്തുമതങ്ങളുടെ

സ്വാധീനതയിൽനിന്ന് മോചിപ്പിയ്ക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആര്യസമാജത്തിന്റെ പ്രാഥമികമായ ലക്ഷ്യം. ഭാരതത്തിൽ ശുദ്ധിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടിത്തറ പാവിയതും ആര്യസമാജം തന്നെ.

ആര്യസമാജത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ജവാഹർലാൽ നെഹ്രു എഴുതി: "ബാലികാബാലന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, സ്ത്രീകളുടെ ഉദ്ധാരണം, പിന്നോക്ക സമുദായങ്ങളെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരൽ എന്നീ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ആര്യസമാജം മഹത്തായ പങ്ക് വഹിച്ചു."

രാമകൃഷ്ണമിഷനും വിവേകാനന്ദനും

ഇതേ കാലഘട്ടത്തിൽ മറ്റൊരു മഹാപുരുഷനും ഭാരതത്തിൽ അവതരിച്ചു—സ്വാമി രാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ. അദ്ദേഹം രാജ്യത്തിന് നല്കിയ ഏറ്റവും മഹത്തായ സംഭാവന യത്രേ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ. രാമകൃഷ്ണമിഷന്റെ സ്ഥാപകനെന്ന നിലയ്ക്ക് സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ഭാരതീയരെ സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിന്റെ ആദർശങ്ങൾകൊണ്ട് ആവേശം കൊള്ളിച്ചു. ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീന പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ആണ്ടുമുങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്ന രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ച് അത്യന്തം അഭിമാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂതവർത്തമാനങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുള്ള മഹത്തായ ഒരു സേതുവാണ് അദ്ദേഹം എന്നു പറയാം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ചിന്താശകലം മാത്രം ഇവിടെ കുറിച്ചിട്ട് നമുക്കു മുന്നോട്ടു പോകാം: "സാമാന്യ ജനതയിലാണ് ഭാരതത്തിന്റെ എല്ലാ ആശകളും കുടികൊള്ളുന്നതു്. ഉന്നതവർഗ്ഗം ശാരീരികമായും നൈതികമായും തീകച്ചും ചത്തുകഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു." അദ്ദേഹവും രാജാറാം മോഹൻറായിയെപ്പോലെ, ആധുനിക പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തെ ഭാരതത്തിന്റെ ആധ്യാത്മിക പശ്ചാത്തലവുമായി ക്രട്ടിയിണക്കാനുള്ള സന്ദേശമാണ് നല്കിയതു്.

യുഗപ്രഭാവനായ ഗാന്ധിയും നെഹ്രുവും

മഹാത്മാ ഗാന്ധിയേയും നെഹ്രുവിനേയുംപറ്റി ഒന്നു രണ്ടു വാക്കുകളുംകൂടി കേൾക്കുക. ഈ യുഗത്തിലെ ഏറ്റവും

ശ്രദ്ധേയരായ രണ്ടു മഹാപുരുഷന്മാരാണ് ഇവർ. നെഹ്റുജി ഗാന്ധിജിയെക്കുറിച്ചെഴുതി: "ഗാന്ധിജി ജനതയുടെ

SEVANA SAMAJAM & READING ROOM. MANGANAM. THAGA

ഇന്ന് ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിയ്ക്കുമ്പോൾ, മഹാത്മാഗാന്ധിയെ മുന്നിൽക്കണ്ടുകൊണ്ടല്ലാതെ, ഒരടി മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുക സാധ്യമല്ല. നാമിന്ന് സ്വതന്ത്രരായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു ഗാന്ധിജി നിമിത്തമാണ്.

പ്രതിനിധിയായിരുന്നു, ഭാരതീയ കർഷകരുടെ ഒരു സജീവ പ്രതീകം. ത്യാഗത്തിന്റേയും തപസ്യയുടേതുമായ ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീന പാരമ്പര്യത്തിന്നു അദ്ദേഹം പ്രതിനിധീഭവിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്തുകയുണ്ടായി."

ഈ രണ്ടു മഹാപുരുഷന്മാരുടെ പ്രയത്നഫലമായിട്ടാണ് ഒടുക്കം നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതു.

നെഹ്റുജിയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ എന്തു പറയും! ഒരു തികഞ്ഞ വിപ്ലവകാരിയാണ് അദ്ദേഹം. ഇന്ത്യയെ ഒരു പുതിയ അച്ചിൽ വാർത്തെടുക്കാൻ ഏറിയ കാലമായി ശ്രമിച്ചുവരികയാണ്. ഇന്നും ആ ഉജ്വലചൈതന്യത്തിന്നു, ആ ആത്മാപ്പണത്തിന്നു ഏതും കുറവ് വന്നിട്ടില്ല.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. M954 Acc. No. 72746

This book should be returned on or before the date last stamped below.

21 APR 1979

21 MAY 1979

16 OCT 1980

28 DEC 1981

22 OCT 1986

13 JUN 1988

23 JUN 1988

27 OCT 1988

16 OCT 1992

28 AUG 1995

10 AUG 2000

N954
Pub-S
72746

ചട്ടമ്പിക്കോവിൽസ് വിവിധ
സന്ദർഭങ്ങളിലെ ഭൂമി തലസ്ഥാനങ്ങൾ
രാജ്യം

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M 954 37 Acc. No. 72746

Author ...

Title ...

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org